Registered M. 916.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்ய ஸபைப் பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ஹு வைகாசி மீ. [ஸஞ்சிகை 4.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

1. பத்ராதிபரின் குறிப்புகள் ... ... 121.

2. ஸ்ரீ ஆளவந்தார் வைபவம்
ஸ்ரீ. எஸ். வாஸுதேவாசார்யர் ... ... 128.

3. ஹிந்து மதத்திற்கு ஒரு பரிபவ ஹேது
ஆராபில் கேசவப்பிள்ளை ... ... 138.

4. ஶ்ரௌத கர்மங்கள்
ஸ்ரீ. அ. கோபாலதேஶிகாசார்யர் ... ... 142.

5. ஜி. நாராயண ஐயருடைய கேஸ்
ஒரு ஆஸ்திகர் ... ... 147.

6. பிரிவுகளின் அற்க்கை ... ... 154.

7. கடிதங்கள் ... ... 156.

ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்ய ஸபையின் கார்யதர்ஶியால் ப்ரதி மாஸம் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

கலாரத்நாகரம் அச்சாபீஸ், சென்னை.

Copy-right reserved.

Annual Subscription Rs. 2-0-0] [Single Copy As. 3.

118

THE VEDANTA DIPIKA.

A MONTHLY TAMIL JOURNAL

OF

HINDU RELIGION AND PHILOSOPHY.

Editor.—S. VASUDEVACHARIAR B. A., L. T.

Vol. 3—No. 4.

May 1915.

NOTICE.

All contributions etc. should be addressed to **The Editor,** and all business letters, money orders etc. to **The Manager,** the Vedanta Dipika, 11 Kesavaperumal Sannidhi Street, Mylapore, Madras. Communications intended for publication in the succeeding issue should, as far as possible, reach the Editor not later than the 15th of the month. The Secretaries of affiliated associations are requested to send in every month advertisements and reports of meetings for publication.

Subscribers are requested to send their subscriptions for Vol. 3 as early as possible. Intending advertisers are requested to apply to the Manager for terms.

☞ பத்ரிகைக்கு விஷயங்கள் எழுதுவது "பத்ராதிபர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும், கடிதங்கள் அனுப்புவதும், கட்டணம் கட்டுவதும், விலாஸ மாறுதல்கள் அறிவிப்பதும், மற்றெல்லா விஷயங்களும் "மானேஜர், வேதாந்ததீபிகை, கேசவப்பெருமாள் ஸந்நிதிவீதி, மயிலாப்பூர்" என்கிற விலாஸத்திற்கும் அனுப்பப்படவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மாஸத்திலும் 15உக்குள் கிடைக்கும் விஷயங்கள் தான் அந்தந்த மாஸத்து ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். ப்ரதி மாஸமும் பிரிவுகளின் கார்யதர்ஸிகள் அங்கங்கு நடக்கும் விசேஷ வ்ருத்தாந்தங்களை தீபிகையில் ப்ரசுரம் செய்யும்பொருட்டு எழுதி அனுப்பவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம். சந்தா தாரர்கள் எல்லோரும் மூன்றாவது வருஷச் சந்தாவை விளம்பமில்லாமல் அனுப்பவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

வருஷம் 1-க்குக் கட்டணம் ருபாய் 2.

ஸ்ரீ:.

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः.

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து ஶிஷ்யஸபைப் பத்ரிகை.

பத்ராதிபர்:—எஸ். வாஸுதேவாசார்யர்.

ஸம்புடம் 3.] ப்ரமாதீச ஹூ வைகாசிமீ [ஸஞ்சிகை 4.

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

த்ரு ஹூவநகர்மம் தர்மவணம் ரவிகாரமளரவராவரம் ஜயார்நே - வவாரஜககாஜா வ்ருதாநநாஜெ விஜயஸவெரதி ரஹஸ்ய ஷேட நவஷ்யா ॥

"इन्द्रियाणि प्रमाथीनि हरन्ति प्रसभं मनः" என்கிறபடி விஶ்ருங்கலமாக ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள இந்த்ரியங்களால் அபமார்க்கங்களில் இழுக்கப்பட்டும், "यत्पृथिव्यां व्रीहियवं हिरण्यं पशवः स्त्रियः। नैकस्यापि न पर्याप्तम्" என்கிறபடி அதிகர்ஹிதமான கணக்கற்ற மநோரதங்களால் பீடிக்கப்பட்டும், "विद्यामदो धनमदस्तथैवाभिजनो मदः" என்று சொல்லப்பட்டுள்ள மத த்ரயத்திற்கும் காம க்ரோதாதிகளுக்கும் அடிமைப்பட்டும் தர்மாதர்ம விவேகமின்றிக்கே வர்த்திப்பது அஶிக்ஷிதர்களான ஜநங்களுக்கு ஸஹஜம். அவ்விதமாகத் தமக்கும் நாஶத்தை ஸம்பாதித்துப் பிறருக்கும் தீங்கை விளைவித்துக்கொண்டு ஜநங்கள் வர்த்திக்காமலிருக்கும்பொருட்டு பால்ய யௌவந காலங்களிலே அவர்களை ஒன்றுசேர்த்துத் தர்மாதர்மங்களை க்ரந்த மூலமாகவும் ஸ்வாநுஷ்டாநத்தினாலும் அவர்களுக்

ஸேன்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜ்.

குப் போதிப்பித்து, அவர்களைப் பாப பீருக்களாகவும் ஸாதுக்களாகவும் ஜீவித்துவரும்படி செய்வதே ஜகத்திற்குச் செய்யப்படும் உபகாரங்களுள் மிகவும் சிறந்தது. இந்த உபக்ருதியை இக்காலத்தில், கவர்ன்மென்டாரும், உதாரர்களான சில ஸாத்விகர்களும், பாடஶாலா வ்யவஸ்தை முதலிய உபாயங்களைக்கொண்டு த்ருப்திகரமாக நடத்திவருகிறார்கள். உண்மையாகவே, இந்த உபக்ருதியை ஸாதித்துக்கொடுக்கக்கூடிய வேறு உபாயங்கள் இருக்கையிலும், பாடஶாலைகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை ஒழுங்காக நடத்துவதே ஶ்லாக்யதமமான மார்க்கம். ஆனால், இம்மாதிரி இப்பொழுது ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் பாடஶாலைகளில் நமது தேஶ ஆசாரங்களுக்குத் தகுந்த ஆநுகுண்யமில்லை என்று எண்ணி பாஶ்சாத்யர்களிற் சிலரும் நமது தேஶத்தவர்களிற் சிலரும் ஒன்று சேர்ந்து, கங்காதீரத்திலுள்ள காஶீ என்னும் புண்ய ஸ்தலத்தில் "ஸென்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜ்" என்னும் ஒரு பெரிய பாடஶாலையை ஏற்படுத்திக் கொஞ்சகாலமாக அதை அதி விலக்ஷணமாக நடத்தி வருகிறார்கள். இது மிகவும் ஶ்ரேயஸ்கரமே. ஆனால், ஸ்வல்ப தினங்களுக்கு முன்னே அதில் த்வைவித்யம் ஸம்பவித்ததாகவும், அதனால் ப்ரமுகர்களான உபாத்யாயர்களுள் அநேகர் தங்களுக்குள்ள அந்தப் பாடஶாலா ஸம்பந்தத்தை நிவ்ருத்தித்துக் கொண்டதாகவும் கேள்விப்படுகிறோம். இப்படி நேர்வது, ஜகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸைப் பெரிய ப்ரத்யாஶையுடன் எதிர்பார்த்திருக்கும் எல்லாருக்கும் மிக்க துக்கத்தை விளைவிக்கின்றது. "ஶ்ரேயாம்ஸி பஹூநி விக்நாநி" என்கிறபடி நல்ல கார்யங்களுக்குக் கணக்கில்லாத விக்நங்கள் ஸம்பவிக்கும். ஆனாலும், "விக்நை: புந: புநரபி ப்ரதிஹந்யமாநா: ப்ராரப்யமுத்தமஜநா ந பரித்யஜந்தி" என்று சொல்லியிருக்கும் ப்ரகாரம் உத்தம குணம் நிறைந்துள்ள இதன் ப்ரவர்த்தகர்கள் இவர்களுடைய த்வைவித்யத்தால் பாடஶாலைக்கு ஹாநி வராமலிருக்கும்படிப் பார்த்து வருவார்களென்று நாம் நம்புகிறோம்.

* * *

ஸ்ரீ அஹோபிலம். இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில், பல்லாரியைச் சேர்ந்த குத்தியிலிருக்கும் கனம்பொருந்திய ம-ள-ள-ஸ்ரீ கேசவப்பிள்ளை அவர்களால் ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸந்நிதியைப்பற்றி 'ஹிந்து' என்னும் பத்ரிகைக்கு எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு கடிதத்தின் ஸங்க்ர

ஹத்தை ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறோம். அவர் எழுதியிருப்பது கொஞ்சம் கடுமையாக இருந்தாலும், அதைப்பற்றி ஒரு விஷயத்திலும் அத்யுக்தி கொண்டதாகவாவது வஸ்து ஸ்திதிக்கு விருத்தமாக இருப்பதாகவாவது நமக்கு நினைக்க இடம்கொடுக்கவில்லை. ஸ்ரீ அஹோபிலம் இப்பொழுது அடைந்திருக்கும் ஶோச்யதசையைப் பார்த்து, ஹிந்துக்களெல்லாராலும் கொண்டாடப்படும் ஒரு பகவத் ஸந்நிதி அந்த ஹிந்துக்களில் பலர் நல்ல நிலைமையில் இருக்கையிலே இப்படி ஶோச்ய தசையை அடைகின்றது என்பது எல்லாருக்கும் தலை குனிவுக்குக் காரணமாகிறதே என்று எண்ணி, 'பகவத் பக்தி தலையெடுத்து ஸந்நிதி கைங்கர்யங்களில் ப்ரவணராக இருக்கும் யாராவது ஒருவர் நம்மை இந்தப் பரிபவத்திலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்க மாட்டார்களா?,' என்று அவர் முறையிட்டிருக்கிறார். நமது தேசத்தில் இம்மாதிரியான கைங்கர்யபரர்கள் அற்றுப்போய்விட்டார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. இது விஷயமாக ஒருவர் நல்ல எண்ணத்தோடு ப்ரவ்ருத்தித்தால் ஏராளமான தநத்தை ஸம்பாதிப்பதும், ஸந்நிதியை த்ருப்திகரமாக ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்வதும் அதிக ஶ்ரமமான கார்யமன்று. அப்படிச் செய்யவேணுமென்பது நம்முடைய ஆஶம்ஸையாக இருக்கையிலும், இந்த ஸந்நிதியின் தர்மகர்த்தாவாகிற ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரிடம் இந்த ஸந்நிதிக்குச் சொந்தமான சொத்து ஏராளமாக இருக்கிறபடியால், ஜீர்ணோத்தாரணாதிகள் அந்தச் சொத்துக்களை விநியோகித்தே ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரால் செய்யப்பட வேண்டியது என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர்கள் இது விஷயத்தில் உதாஸீநர்களாக இருந்துவந்தாலும், அப்படி உதாஸீநம் பாராட்டுவது தர்ம்யமன்று என்பதை நாம் அவர்களிடம்போய் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டு அவர்களைக் கொண்டே இந்த ஶோச்ய தசையை நிவ்ருத்தி செய்துகொள்வதுதான் உசிதமாகும். இப்பொழுது ம-ா-ா-ஸ்ரீ கேசவப்பிள்ளை அவர்களால் நிர்தேஶிக்கப் பட்டுள்ள ஸ்ரீ அஹோபிலத்தின் ஜீர்ண நிலைமையைப்பற்றி நாம் ஏற்கெனவே விரோதிக்ருத் வருஷம் கார்த்திகை மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் விவரித்து எழுதியிருந்தோம். சென்ற பரீதாபிவருஷம் மார்கழிமாஸத்தில் ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் நடந்த மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்துச் சிஷ்ய ஸபையார் இதைப்பற்றி ஒரு தீர்மானம் செய்திருப்பதும், அந்தத் தீர்மானத்தை அநுஸரி

122

த்துப் பிறகு ஸ்ரீ அழகியசிங்கரிடம் விஜ்ஞாபநம் செய்து கொண்டதும் நமக்குத் தெரியும். இப்படி செய்துகொண்ட விஜ்ஞாபநத்தை ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் இதுவரையில் ஆதரிக்காமலிருந்துவிட்டாரென்பது உண்மைதான். அதனால், நாம் செய்யவேண்டும் ப்ரயத்நத்தை நாம் இப்பொழுதே பரித்யஜிப்பது ஸரியன்று; யதோசிதம் நிர்பந்த ரூபமான உபாயங்களை அவலம்பித்தாவது ஸ்ரீ அழகிய சிங்கருடைய தர்மமாகிற இந்தக் கைங்கர்யத்தை அவரைக்கொண்டே செய்விப்பதுதான் ந்யாய்யமாகும். ம-ா-ா-ஸ்ரீ கேசவப்பிள்ளை அவர்களுடைய கடிதத்தைப் படிக்கும் ஆஸ்திகர்களெல்லாரும் இது விஷயத்தில் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரை அவரது தர்மத்தைக்குறித்து ஸ்மரிப்பிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

∴ ∴ ∴

கர்மாநுஷ்டாநங்கள்.

ஸ்ரீ அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகாசார்யர் என்னும் ஒரு ஸ்வாமீ, ஶ்ரௌத கர்மங்களுடைய அநுஷ்டாநத்தின் ஆவஶ்யகதையைப்பற்றிச் சென்ற ஸஞ்சிகையில் எழுதியிருந்ததை எல்லா ஆஸ்திகர்களும் படித்திருக்கக் கூடும். இந்த ஸஞ்சிகையிலும் அதன் தொடர்ச்சி ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அநேக ப்ரமாண புரஸ்ஸரமாகவும் ஏராளமான உபபத்திகளுடனும் அவர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட கோடியை ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. எல்லா த்விஜர்களும் கேவலம் ஸ்மார்த்த கர்மங்களுடைய அநுஷ்டாநத்துடன் த்ருப்தி யடையாமல், அவஶ்யம் அநுஷ்டேயங்களான ஶ்ரௌத கர்மங்களையும் யதாஶக்தி யதாதிகாரம் அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்பது அவருடைய அபிப்ராயமென்று தெரிகின்றது. இது, மிகவும் ஶ்லாகிக்கத்தகுந்த நோக்கமே. அந்தந்த வர்ணத்தைச் சார்ந்தவர்கள் அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மமென்று விதிக்கப்பட்டுள்ள வ்ருத்தியில் வர்த்தித்துக்கொண்டு தேஹயாத்ராதிகளைச் செய்வதுடன் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்திற்குரிய கர்மாநுஷ்டாநங்களையும் யதாஶாஸ்தரம் செய்துகொண்டுவந்தால் மிகவும் நன்றாகவே இருக்கும். ஆனால், இது இப்பொழுது ஸாத்யமா? நம்முடைய உபந்யாஸாதிகளாலும் வேறு விதமான பரிஶ்ரமங்களினாலும், இப்பொழுது மிகவும் சீர்குலைந்து நிற்கும் வர்ணாஶ்ரம தர்ம வ்யவஸ்தை

களைப் பூர்வஸ்திதிக்குக் கொண்டு வருவது முடியுமா? என்பதை நாம் கொஞ்சம் விசாரிக்கவேணும்.

இப்பொழுது நமது தேஶம் இருக்கும் ஸ்திதியைப் பார்த்தால், கட்டுப்பாடு என்பதே அத்யந்தம் ஶிதிலமாகிவிட்டது என்றே சொல்லவேணும். த்விஜர்கள் எல்லாரும் ஸ்மார்த்த கர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டித்து வருவதுபோல எண்ணிக்கொண்டு, ஸ்ரீ அக்நிஹோத்ரம் ஸ்வாமீ, 'அது மாத்திரம் போதாது; ஶ்ரௌத கர்மங்களையும் அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்க வேணும்' என்று எழுதியிருக்கிறார். அந்த எண்ணம் ஸரியன்று. ஸ்மார்த்த கர்மங்களே அடியோடு போய்விட்டன. அத்யந்தம் ஸ்வல்பமாக இருக்கும் சில ஆஸ்திகர்களை விலக்கிவிட்டால் ஸ்மார்த்த கர்மங்களில் முக்யதமமான ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைச் சரிவர அநுஷ்டிப்பவர் துர்லபராகி விடுவார். இந்தக் கர்மங்களின் அநுஷ்டாநத்தைப் பகவதாஜ்ஞை என்று நினைத்து அநுஷ்டிக்கிறவர்கள் ஆயிரத்தில் இரண்டு மூன்று பெயர்கள் இருந்தால் பெரிது. காலம் விபரீதமாகி, குடும்ப போஷணம் ஶ்ரம ஸாத்யமாகி விடவே, ஏதாவது ஒரு வ்ருத்தியை அவலம்பித்து 'எந்த உபாயத்தினாலாவது அர்த்தார்ஜ்ஜநம் செய்யவேண்டும்' என்கிற எண்ணம் எல்லாருடைய மநஸ்ஸிலும் ப்ரவ்ருத்தித்து விட்டதே தவிர, 'இது நமது தர்மாநுஷ்டாநத்திற்கு விருத்திக்கிறது; இது விருத்திக்கவில்லை' இத்யாதியான விவேசநமே அற்றுப்போய்விட்டது. தவிரவும், 'மாநஸிகமான பகவத் த்யாநாதிகள் அபேக்ஷிதங்களே தவிர, நிரர்த்தகங்களான் தந்த்ராதிகளைச் செய்வதிலும் இன்னும் பாஹ்ய வ்யாபாரங்களிலும் பயனென்ன?' என்கிற எண்ணம் பஹுஶ: பரவிவிட்டது. ஆனால், இந்த எண்ணம் கொண்டிருக்கிறவர்களும், சிலகாரணங்களால் பாஹ்யாதி தந்த்ரங்களை விட்டுவிடப் பயந்து, மாநஸிக,வ்யாபார மின்றிக்கே சில கர்மாநுஷ்டாநங்களை வ்ருதாவாக அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். ப்ராயேண இன்னும் ஸ்வல்பகாலத்தில் இவைகளும் லோபத்தை அடைந்து விடலாம். இந்த ஸ்திதி லௌகிகர்களென்று வ்யவஹரிக்கப் படுமவர்க ளிடத்தில் மாத்திரம் காணப்படுகின்றது என்பது இல்லை; வைதிகர்களென்று பெயர்பூண்டிருக்கு மவர்களிடமும் இதே ஸ்திதி தென்படுகின்றது.

இப்படி ஸார்வத்ரிகமாக ஸ்மார்த்த கர்மங்களிலே ஒரு லோபம் உண்டாகியிருக்க, ஶ்ரௌதங்களில் நாம் ப்ரத்யாஶை வைப்

பது ஸபலமாகுமா? அம்மாதிரியான கர்மாநுஷ்டாநங்களில் நிருபாதிக விஶ்வாஸம் கொண்டிருக்குமவர்கள் தம்முடைய ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தைத் தேடிக்கொள்வதற்காக அவைகளை வேண்டுமானல் அநுஷ்டித்து வரலாமே தவிர இதரர்களை அந்த அநுஷ்டாநத்தில் திருப்ப முயல்வது வ்ருதாவாகவே முடியும் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

ஆனல், இப்படிக் கர்மலோபம் ஸம்பவிப்பதனல் ஜகத்திற்கு ஒரு நாஶம் ஏற்படும் என்று உணர்ந்திருப்பவர்கள் அம்மாதிரியான லோபம் வரவொட்டாமல் தடுக்க முயல்வது அவஶ்யமன்றே? அவர்கள் ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்திருப்பது பிசகாகாதா? என்று கேட்கலாம். அவர்கள் உதாஸீநர்களாக இருக்க வேண்டுமென்பது நம்முடைய அபிப்ராயமன்று; பெருத்த ப்ரத்யாஶையுடன் வீணில் பரிஶ்ரமப்படுவதைக் காட்டிலும், தேஶகாலங்களை அநுஸரித்து எவ்வளவு ஸாத்யமான அம்ஶமோ அவ்வளவுக்கு மாத்திரம் ப்ரயத்நப்படுவது உசிதமாகும் என்பது தான் நாம் இவ்விதமாக எழுதினதின் தாத்பர்யம். "𑌨 𑌶𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨" என்று ஸர்வாதமமாகவும் பெரிய பாதித்யத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ஸேவக வ்ருத்தியை ப்ராஹ்மணர்கள் த்யஜித்து விடவேண்டும் என்றும், ஹூணபாஷாப்யாஸமும் புகைவண்டி யாத்திரையும் பரம்பரையாகவாவது ஸாக்ஷாத்தாக வாவது பாதித்யாவஹங்களாகிறபடியால் அவைகளை விட்டுவிட வேண்டுமென்றும், சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய ஒருவன் இக்காலத்தில் முயன்ருல், அந்த முயற்சி ஶாஸ்த்ரத்திற்கு மிகவும் ஒத்ததாக இருந்தாலும் கேவலம் பரிஹாஸாஸ்பதமாகுமே தவிர ஸபலமாகுமா? இவைபோன்ற வ்யாபாரங்களில் தர்ம லோபத்திற்கு ஹேதுவிருந்தாலும், பஹுஜந ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவித்திருந்தால, சீர்திருத்தங்களைச் செய்ய விரும்புவோர் இவைகளை ஆத்யந்திகமாக நிறுத்த ப்ரயத்நப்படாமல், இவைகளால் உண்டாகும் தர்ம லோபாதிகளைக் குறைக்கவேண்டுவதற்கான மார்க்கத்தைத் தேடுவதே ஶ்லாக்யமாகும் என்பதுதான் நம்முடைய அபிப்ராயம்.

"𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌯𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌮𑍋 𑌦𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 ॥"

என்கிறபடி ஸகல ப்ரஜைகளுக்கும் பொதுவான தர்மங்களாகிற அஹிம்ஸை, ஸத்யம் பேசுதல், திருடாமலிருத்தல், சித்தம்

தேஹம் இவைகளுடைய ஶுத்தி, இந்த்ரியங்களை நியத விஷயங்களில் வர்த்தித்தல், யதாஶக்தி அந்நம் முதலியவைகளின் தாநத்தால் ப்ராணிகளின் ஆர்த்தியைப் பரிஹரித்தல், அந்தஃகரண ஸம்யமம், ஆபந்நரக்ஷணம், பொறுமை இவைகளை ஒருபொழுதும் கைவிடாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும்,

“ க்ஷமேத ஸத்யஶீலம் வ்ருத்திரஜிஹ்மா ஶடாம் த்யஜ ”

என்கிறபடி மாத்ஸர்யாதிகளற்று ஆர்ஜ்ஜவம் நிறைந்திருக்கும்படி வர்த்தித்து வரவேண்டுமென்றும், இந்தக் குணங்களுக்கு ஹாநியை விளைவிக்காத ஒரு வ்ருத்தியை அவலம்பித்து அந்த வ்ருத்தியில் வர்த்தித்துக்கொண்டே யதாஶக்தி ஸ்நாநம் ஸந்த்யாவந்தநம் முதலிய ஸ்வகர்மங்களை அநுஷ்டித்து வரவேண்டுமென்றும், இப்பொழுது நம்மால் போதிக்கக்கூடிய ஸ்திதியில் இருப்பவர்களுக்கு நாம் போதித்தால், அதுவே போதுமானதாக இருக்கும் என்றே நாம் நினைக்கிறோம். இந்தப்படி ஒருவன் ஸரியாக அநுஷ்டித்து வந்தால் அவன் இதர கர்மங்களை விட்டவனே ஆயினும், பகவானால் அநுக்ரஹிக்கப்படுவன் என்பதில் நமக்கு ஸந்தேஹமே இல்லை. இந்தத் தர்மங்களுக்கு லோபம் வராமல் இவைகளை ஸம்ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுச் செய்யப்படும் ப்ரயத்நங்கள் லோகத்தின் ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கத் தகுந்தவைகளே தவிர, இதர பெரிய ப்ரத்யாஶைகள் இக்காலத்தில் ஶ்ரேயஸ்ஸாதகங்களாகா. ஆதலால், ஜகத்தின் ஹிதத்தின் பொருட்டுப் பரிஶ்ரமப்படுபவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து சாதுர்வர்ண்ய விபாகத்தை ஸாங்கர்ய மின்றிக்கே ஸம்ரக்ஷிப்பதற்கும், தேஹ ஶுத்திக்கும் சித்த ஶுத்திக்கும் நியத ஹேதுவான ஸ்நாநம், ஸந்த்யாவந்தநம், மற்றும் இவைபோன்ற முக்யமான சில கர்மாநுஷ்டாநங்கள் முதலியவைகளுக்கு ஆத்யந்திக லோபம் வரவொட்டாமல் தடுப்பதற்கும், ஸர்வஜந ஸாதாரணமான ஸர்வபூத ஸௌஹார்த்தம் முதலிய தர்மங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்கும்படி செய்வதற்கும் ப்ரயத்நப் படவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

“ ஸ ஏவ பந்தாஃ பரோ யஸ்ய உஜ்ஜ்வலாய கர்மணாம்।
ஸர்வேஷாம் தஸ்ய ஹ்ருஷ்டோ யதோ ஸர்வ பாப்மநோ ।”

இத்யாதியான வாக்யங்களே நமக்கு ஶரணம்.

126

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ ஆளவந்தார் வைபவம்.

ஸ்ரீ ஆள்வந்தார் அல்லது யாமுநமுநி யென்று சொல்லப்படும் பாகவதோத்தமர், சற்றேறக்குறைய 1000 வருஷத்துக்கு முன்னமே எழுந்தருளியிருந்தார். அவர், நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவகுலத்திற்குக் கூடஸ்தரான ஸ்ரீ நாதமுநிகளுடைய பௌத்ரர். சோளதேஶத்தில் காவேரீதீரத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் வீரநாராயணபுரமென்னும் அக்ரஹாரம், இந்த மஹாநுடைய அவதாரஸ்தலம். ஒரு ஸமயத்தில், இவருடைய பிதாமஹரான ஸ்ரீ நாதமுநிகள், தமது திருத்தகப்பனாராகிற ஈஶ்வரபட்டர் தமது திருக்குமாரராகிற ஈஶ்வரமுநிகள் என்னும் இருவருடனும், தீர்த்தயாத்ரையாக அநேக ஸ்தலங்களுக்குப் புறப்பட்டுப்போய், ப்ருந்தாவநத்திற்கு வந்தவுடன் அந்த ப்ரதேஶத்தின் ரமணீயதையைப்பார்த்து, கொஞ்சகாலம் அவ்விடத்திலேயே வஸித்து, பிறகு பகவதாஜ்ஞையின்பேரில் அவ்விடம்விட்டுப் புறப்பட்டுத் தமது ஊருக்கு எழுந்தருளினர். ப்ருந்தாவநத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கும்பொழுது யமுநைத் துறைவனாகிற ஸ்ரீ கண்ணபிரானுடைய அநுக்ரஹத்திற்கு அவர்கள் விஶேஷித்துப் பாத்ரமானபடியாலும், அந்தக்கண்ணபிரானிடம் ஸ்ரீ நாதமுநிகளுக்கு அஸாதாரணமான பக்தி ஜநித்தபடியாலும், தமது புத்ரராகிற ஈஶ்வரமுநிக்கு ஜநிக்கும் புத்ரனுக்கு யமுநைத்துறைவனென்று பெயரிட வேண்டுமென்று ஸ்ரீ நாதமுநிகளுக்கு ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. அந்தத் திருவுள்ளத்தை அநுஸரித்தே ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு யமுநைத்துறைவனென்றும், யாமுநாசார்யனென்றும் திருநாமங்கள் வழங்கி வருகின்றன.

இவருக்கு ஆளவந்தார் என்னும் திருநாமம் வந்ததற்குக் காரணம் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர், மஹாபாஷ்யபட்டரென்னும் ஒரு ஸ்வாமியினிடத்தில் ஶிஷ்யராக இரு

ந்துகொண்டு ஶாஸ்த்ரபடநம் செய்துவந்த காலத்தில், அந்தத் தேஶத்தின் ராஜஸதஸ்ஸில் ஆக்கியாழ்வா னென்று ஒரு பண்டிதன் இருந்தான். அவன் ராஜப்ரீதியை விஶேஷித்து அடைந்திருந்தபடியால், அவன் அந்தத் தேஶத்தி லிருக்கும் பண்டிதர்கள் எல்லாரிடமிருந்தும் தஶபந்தம் (அதாவது - வரும்படியில் பத்தில் ஒரு பாகம்) என்கிற ஒரு கப்பம் வாங்கிவந்தான். ஒரு ஸமயம், மஹாபாஷ்ய பட்டரிடமிருந்து அந்தக் கப்பத்தை வாங்கிவரும்படி ராஜஸேவகர்களை அவன் அனுப்பியபொழுது, மஹாபாஷ்ய பட்டர் 'இந்தத் தஶையும் நமக்கு வந்துவிட்டதே!' என்று வருந்தி மிகவும் உத்விக்நராக இருந்தார். அவரது ஶிஷ்யரான ஆளவந்தார், தமது ஆசார்யன் உத்விக்நராக இருப்பதை ஸஹியாமலே ராஜஸேவகர்கள் கொண்டுவந்த ஆஜ்ஞா பத்ரிகையைத் தாமே வாங்கி, அந்த ஸேவகர்கள் முன்னிலையிலே அதைக்கிழித்து, 'இந்தக் கப்பத்தை நாம் செலுத்தமாட்டோம்; எங்களைக் கேவலம் கவிகளாகவாவது தந்த்ர ஶாஸ்த்ரத்தில் ஸமர்த்தர்களாகவாவது எண்ணிவிடவேண்டாம். எங்களை ப்ரதிவாதிகளாகிற மதம்பிடித்தயானைகளின் கொழுப்பை அடக்கக்கூடிய ஸிம்ஹங்களாக அறியவேண்டும்' என்கிற அர்த்தமுள்ள பின்வரும் ஶ்லோகத்தைப் பதில் ஸமாசாரமாக எழுதி அனுப்பினர்.

"ந வயம் கவயஸ்து கேவலம் ந வயம் கேவலதந்த்ரபாரகா: ।
அபி து ப்ரதிவாதிவாரணப்ரகடாடோபவிபாடநக்ஷமா: ॥"

இப்படி இவர் ப்ரத்யாக்யாநம் செய்த வார்த்தை ராஜ்ஞியினுடைய காதுக்கு எட்டினவுடன், அந்த ராஜ்ஞீ சற்று ஆலோசித்து, 'இவ்வளவு தைர்யத்துடன் நடப்பவர் ஒரு மஹாநாகவே இருக்கவேண்டும்' என்று எண்ணி, ராஜாவைப்பார்த்து 'ஹே ராஜந்! இந்த ஶ்லோகம் அனுப்பின வித்வானை இங்கு அழைத்து வரும்பொருட்டுத் தகுந்த மனிதர்களை உசிதமான மர்யாதையுடன் அனுப்ப ப்ரார்த்திக்கிறேன்' என்று விஜ்ஞாபித்தாள். இப்படிச்செய்வது ஆக்கியாழ்வானுக்கு அநபிமதமாக இருக்கையிலும், அரசன் புத்திஶாலியானதால் ஆழ்வானைக் கேட்காமலே ஶிபிகை முதலியவைகளுடன் தனது மந்த்ரிகளில் ஒருவரை அனுப்பினன். ஆளவந்தார், அரசனுடைய ஸாதுபாவத்தை உணர்ந்து, அவனுடைய ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, தமது ஆசார்யனுடனும் மற்றை வித்வாங்களுட

னும், பின்வரும் பிருது ஶ்லோகத்தைத் தமது ஸூஹ்ருத்து க்களைக் கொண்டு உத்கோஷித்துக்கொண்டே ராஜஸதஸ்ஸூக்கு எழுந்தருளினர்.

“ஆஶைலாதத்ரிகந்யாசரணகிஸலயந்யாஸதந்யோபகண்டா
தாரக்ஷோநீதஸீதாமுககமலஸமுல்லாஸஹேதோஶ்ச ஸேதோ:।
ஆ ச ப்ராச்யப்ரதீச்யக்ஷிதிதரயுகளாதர்கசந்த்ராவதம்ஸா
ந்மீமாம்ஸாஶாஸ்த்ரயுக்மஶ்ரமவிமலமநா ம்ருக்யதாம் மாத்ருஶோऽந்ய:॥”

[பார்வதியினுடைய சரணவிந்யாஸங்களால் தந்யமாகியிருக்கும் ப்ரதேஶங்களையுடைய ஹிமவத்பர்வதம்முதல், ராவணனுல் அப ஹரிக்கப்பட்ட ஸீதாதேவியினுடைய திருமுக மண்டலத்திற்கு மலர்ச்சியைக் கொடுக்கும் ராமஸேது பர்யந்தமும், ஸூர்ய சந்த் ரர்களுடைய உதய அஸ்தமயங்களுக்கு ஹேதுவாகிற கிழக்கு மேற்கு மலைகளின் நடுவிலுமுள்ள இந்தப் பூலோகத்தில், பூர்வோத் தர மீமாம்ஸைகளில் பரிஶ்ரமப்பட்டு அதனுல் நைர்மல்யத்தை அடைந்திருக்கும் மநஸ்ஸையுடைய எனக்குத் துல்யமான ஒரு வ்யக்தியு முண்டோ ?]

ராஜா, ஆளவந்தாரை ப்ரத்யுத்தாநாதி ஸத்காரங்களால் உப சரித்து ஸதஸ்ஸூக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுபோய், பல விடங்களிலிருந்து வந்திருந்த வித்வத்ரத்நங்களால் நிறைந்துள்ள தனது ஸதஸ்ஸில் ஆக்கி யாழ்வானுக்கும் ஆளவந்தாருக்கும் வாதத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தான். அப்பொழுது அங்கு ஸந்நிஹி தையாயிருந்த ராஜ்ஞீ, ஆளவந்தாருடைய முகத்திலுள்ள தேஜஸ் ஸைப் பார்த்து, அரசனுடன், ‘ஹே ராஜந்! நிஶ்சயம் இந்தச் சிறு வரே ஜயிப்பர்; ஜயிக்காவிட்டால் அடியேன் உமக்குத் தாஸியாகி றேன்’ என்று சொல்ல, அரசனும், ‘ஹே தேவி! நீ சொல்லுகிற படி அவர் ஜயித்தால் என் ராஜ்யத்தில் பாதியை அவருக்கு நான் கொடுத்துவிடுகிறேன்’ என்று மறுமொழி கூறினன். இந்தச் சிறுவருடைய தேஜஸ்ஸை ஸஹிக்காமல் கோபங்கொண்ட ஆக்கி யாழ்வான், ஆளவந்தார் சொல்லும் எல்லாவற்றிற்கும் விதண் டை சொல்லி ஸமர்த்திப்பதாக ப்ரதிஜ்ஞைகூற, ஆளவந்தார், பின் வருமாறு மூன்று வாக்யங்களைச் சொன்னர்:—

(1) த்வந்மாதா ந வந்த்யா [உன் தாயார் மலடியன்று]

(2) ராஜா ஸார்வபௌம: [இந்த அரசன் ஸார்வபௌமன்]

(3) ராஜபத்நீ பதிவ்ரதா [இந்த ராஜ்ஞீ பதிவ்ரதை].

அவற்றைக்கேட்ட ஆக்கியாழ்வானும் அவனைச்சார்ந்த வித்வாங்களும் ஸுசிரம் இதை ஆலோசித்தும், இவைகளுக்கு விதண்டை சொல்வது எவ்விதத்திலும் அஸாத்யமாகி விட்டதால், எல்லாரும் நிருத்தரர்களாக நின்று விட்டார்கள். பிறகு, ஆளவந்தார் தாமே அந்த மூன்று வாக்யங்களுக்கும் விதண்டைசொல்லி ஸமர்த்திக்கவே, அதுகேட்டு மிக்க ப்ரஹர்ஷத்தை அடைந்த ராஜ்ஞீ, தனது ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றின அந்தச் சிறுவனை நோக்கி, 'என்னை ஆள (ரக்ஷிக்க) வந்தீரோ?' என்று பஹுமாநத்துடன் கொண்டாடினாள். அதுமுதல் இவருக்கு ஆளவந்தார் என்னும் திருநாமம் ப்ரதிதமாயிற்று. அரசனும் தனது ப்ரதிஜ்ஞைப்படிக்கே பாதிராஜ்யத்தைக் கொடுக்க, அதைப்பெற்று ஆளவந்தார் ராஜ்யபாரம் செய்துகொண்டு ஸந்துஷ்டராக வர்த்தித்து வந்தார்.

ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய பிதாமஹராகிற ஸ்ரீ நாதமுனிகளுக்கு எட்டு ஶிஷ்யர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் முக்யர், உய்யக்கொண்டார் என்னும் ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷர். நாதமுனிகள் தமக்கு யோகத்தால் தேஹவியோகம் நேருமுன்னமே, இந்த உய்யக்கொண்டாரை அழைப்பித்து, 'நமது புத்ரனாகிற ஈஶ்வர முனிக்கு ஒரு ஸாத்விகபுத்ரன் ஜநிக்கப்போகிறான். அவனுக்கு யமுனைத்துறைவனென்று பெயரிடும்படி ஈஶ்வர முனியிடம் சொல்லியிருக்கிறோம். நீர் அந்த யமுனைத்துறைவனுக்கு, நம்மால் உமக்கு உபதேஶிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தர்ஶநத்தை உபதேஶம் செய்யவேணும்' என்று நியமித்திருந்தார். 'அந்த நியமநத்தை எப்பொழுது அநுஷ்டிக்கப் போகிறோம்' என்று உய்யக்கொண்டார் ஆவலுடன் ப்ரதீக்ஷித்திருந்தும், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் ஜநிக்கும் முன்னமே தமக்கும் தேஹவியோகம்நேர்ந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்து, தம்முடைய ஆப்தஶிஷ்யரான மணக்கால் நம்பி என்னும் ஸ்ரீராம மிஶ்ரரிடம் அந்த நியமநத்தை நிவேதித்துவிட்டு, அவரும் எம்பெருமான் திருவடிகளைச் சேர்ந்தார். ஸ்ரீராம மிஶ்ரர் ஆளவந்தாருடைய பரிபக்வகாலத்தை ப்ரதீக்ஷித்திருக்கும் ஸமயத்தில்தான்,

நாம் கீழ்க்கூறியிருக்கும் விஜயம் ஆளவந்தாருக்கு நேர்ந்தது. இந்த விஜயத்தைக் கேள்விப்பட்டு, ஸ்ரீராம மிஶ்ரர், மஹத்தான ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, ஆளவந்தாரைப் பார்க்கவேணுமென்கிற இச்சையுடன் 'அவருடைய முக்யநகரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆனால், ராஜாவின் ஸாந்நித்யத்திற்கு ப்ரவேஶம் கடிப்பது துர்லபமாயிருந்ததால்,ராஜ மஹாநஸத்திற் சென்று, அங்குப்பாசகர்களாக இருந்த ப்ராஹ்மணர்களுடன் ஸக்யம் செய்து, அவர்களிடமிருந்து 'தூதுளை என்னும் ஶாகம் ஆளவந்தாருக்கு அத்யந்தம் அபிமதம்' என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, 'அதைத் தாமே ஸம்பாதித்து ப்ரதிதிநம் கொடுத்துவந்தால், ஒருகால் ராஜப்ரீதி கடிக்கும்' என்று எண்ணி, அந்த ஶாகத்தை ஒருதிநம் கூடத் தவறாமல் ஆறு மாஸம் கொடுத்துவந்தார். இப்படிச்செய்தும் ராஜவிமர்ஶம் நேராததுபற்றி மிகவும் துக்கிதராய்ச் சிலநாள் அந்தஶாகத்தைக் கொண்டுவந்து கொடாமல் நிற்கவே, ஆளவந்தார் பாசகர்களை நோக்கி, 'ஏன் இரண்டு மூன்று திநங்களாகத் தூதுளை பாகம்செய்யவில்லை?' என்று ப்ரஶ்நம் செய்தார். அதற்கு அவர்கள், 'ஆறுமாஸமாக யாரோஒரு ப்ராஹ்மணன் தவறாமல் அந்தக் கீரையைக் கொடுத்து வந்தார்; இப்பொழுது இரண்டு மூன்று திநங்களாக வராததால் செய்யப்படவில்லை' என்று மறுமொழி கூறினார்கள். 'நல்லது; அப்படியானால், அவர் மறுபடியும் வந்தால், அவரை என்னிடம் அழைத்துவரவேணும்' என்று ஆளவந்தார் ஆஜ்ஞாபித்துவிட்டுப் போக, அதற்கு மறுதிநமே, ராம மிஶ்ரர் தூதுளையைக்கொண்டு வருவதைப்பார்த்த பாசகர்கள், அவரை ஆளவந்தாரிடம் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். ஆளவந்தார், அந்த ப்ராஹ்மணனை நோக்கி, 'ஹே ப்ராஹ்மண! நீர் செய்யும் உபக்ருதி எனக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கிறது. உமக்கு என்ன அபேக்ஷிதம்? தந தாந்யாதிகளில் எது தேவையானாலும் கொடுக்கிறேன்' என்று கேட்க, ராமமிஶ்ரர், 'ஹே ராஜந்! அதுபோன்ற ஸம்மாநம் ஒன்றையும் எதிர்பார்த்து நான் இந்தக் கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கவில்லை. உம்முடைய பெரியோர்கள், ஒருநிதியை என்னிடம் ஒப்புவித்து அதை ஸரியான ஸமயம் நேரும்பொழுது உம்மிடம் கொடுக்கும்படி ஆஜ்ஞாபித்திருக்கிறார்கள். அதைக்கொடுக்க வரும் எனக்குத் தடையின்றிக்கே உம்முடைய ஸந்நிதாநத்திற்கு ப்ரவேஶம் இருக்கும்படி த்வார்ஸ்தர்களுக்கு ஆஜ்ஞாபிக்க

வேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்' என்றுசொன்னர். அது கேட்டு மிக்க ஆநந்தமடைந்து ஆளவந்தார் 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்றுசொல்லி, ப்ரதி தினமும் அவரை நிராபாதமாகவே உள்ளே வரவழைத்து, அவர்செய்த பகவத்கீதா ஸம்பந்தமான உபதேசம் முழுவதையும் நன்றாகக் கேட்டு உணர்ந்து, பகவானிடத்தில் பக்தியுடனும், 'இப்படிப்பட்ட தத்வஜ்ஞாநமில்லாமல் இவ்வளவுகாலம் சென்றுவிட்டதே' என்பதில் மிக்க ஆர்த்தியுடனும், இல்வாழ்க்கையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பற்றுதலற்றவராகி, ராமமிஶ்ரரைத் தமது ஆசார்யராகவே வரித்து, 'ஹே ஸ்வாமிந்! எனது பெரியோர்கள் எனக்காக வைத்திருந்த நிதியின் மஹிமையை நான் என்னசொல்வேன்? அடியேனுக்கு இன்னும் பரமமான உபகாரத்தைச்செய்ய க்ருபை செய்யவேணும்' என்று ப்ரார்த்தித்தார். ராமமிஶ்ரரும் அந்த ப்ரார்த்தநைக்கு இணங்கி, சரமஶ்லோகார்த்தத்தை அவருக்கு உபதேஶித்து, அவருடைய பரிபக்வமான மநஸ்ஸின் ஸ்திதியைப் பார்த்து,

"ந வ ஜ்ஞாநஸ்ய ஸங்கோசஃ ந சைவ யத்ஶோபவஃ ।
தஸ்மாத் ஸர்வம் ஶ்ரீரங்கநாதம் சேவேத வஞ்சிதோ ॥"

என்று ஜ்ஞாந வர்த்தகமாகவும் புண்ய வர்த்தகமாகவு மிருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய ஸேவையை அவருக்குச் செய்து வைத்து, 'ஹே ராஜந்! இதுதான் நான் உமக்கு ந்யாஸமாக வைத்து வந்த நிதி; இந்தப் பகவத் ஸேவையைத் தவறாமல் நீர் அநுபவித்து வரவேணும்' என்று அநுக்ரஹிக்கவே, ஆளவந்தார் அந்தப்பகவதநுபவத்திலே மக்நராய், இனி அந்த அநுபவத்திற்கு விச்சேதம் வராமலிருப்பதற்காக அந்த க்ஷணத்திலே துரீயாஶ்ரமத்தை அங்கீகரித்து, அதுமுதல் அங்கேயே எழுந்தருளியிருந்து, தம்மை ஆஶ்ரயித்த அநேக ஶிஷ்யர்களுக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்ஶநத்தை உபதேஶித்துக்கொண்டு ஆநந்த பரிதராய்ப் பஹுகாலம் வர்த்தித்து வந்தார்.

ஸ்ரீராமமிஶ்ரரால் ஆளவந்தாருக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய ந்யாஸங்களில் இன்னும் ஒன்று அவஶிஷ்டமாக இருந்தது. ஆளவந்தாருடைய பிதாமஹரான நாதமுநிகள், ஶாஸ்த்ரீயமானதும் பகவத்பக்தர்களால் அநுஷ்டிக்க வேண்டுவதுமான அஷ்டா

ங்க யோகமென்னும் வித்யையை அப்யஸித்திருந்தார். அதை அவர் அநுஷ்டித்து வந்து, அந்த வித்யையின் மாஹாத்ம்யத்தை நன்ருக உணர்ந்தவராக இருந்தபடியால், அது லுப்தமாகாமலிருக்கும் பொருட்டுத் தமது முக்யஶிஷ்யர்களில் ஒருவரான குருகை காவ லப்பனுக்கு அதை உபதேஶம் செய்திருந்தார். உய்யக்கொண்டார் தமக்கு இன்னும் அந்த வித்யைக்குத் தகுந்த மநஶ்ஶுத்திவரவில்லை யென்று தம்மிடத்தில் ப்ரத்யயக்குறைவு இருந்தபடியால் அதைத் தாம் உபதேஶம் செய்துகொள்ளவில்லை. ஆனல், அந்த வித்யைக்கு ஆளவந்தார் தகுந்த அதிகாரியானதால், அவரைக் குருகை காவலப்பனிட மிருந்து அந்தவித்யையைப்பெற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணம் உய்யக்கொண்டாருக்கு இருந்தது. தமது அந்த்யகாலம் ஸமீபித்தவுடன் அந்தச்செய்தியையும் ஆளவந்தாரிடம் சொல்லிவிட்டு ஸ்ரீ ராமமிஶ்ரர் பரமபதமடைய, ஆளவந்தார், குருகை காவலப்பன் எழுந்தருளியிருந்த இடம் தேடிப்போய், உபதேஶத்திற்காக அவரை ப்ரார்த்தித்தார். அப்பன், ஆளவந்தாருடைய ஸாத்விக குணத்தைப்பார்த்து ஸந்தோஷித்து, ‘அடுத்த புஷ்ய மாஸத்தில் வந்து சேரும்’ என்று ஒருகாலத்தைக் குறிப்பிட்டு நியமிக்க, ஆளவந்தார் அந்தக்காலத்தை ஆவலுடன் ப்ரதீக்ஷித்துக்கொண்டே ஸ்ரீரங்கம் எழுந்தருளினர். எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பம் அந்யதாவாக இருந்தபடியால், அந்த உபதேஶம் ஆளவந்தாருக்கு நேராமலே போய்விட்டது.

ஸ்ரீரங்கம் திரும்பிவந்தவுடன் அநந்தஶயநம்போய்ப் பத்மநாபனை ஸேவிக்கவேணுமென்கிற ஆஶையுடன் ஆளவந்தார் அங்கு எழுந்தருளி மங்களா ஶாஸநம் செய்துகொண் டிருக்கையில், குருகை காவலப்பனுடைய நியமநம் ஸ்பூர்த்திக்குவரவே, குறிப்பிட்ட காலத்தை நிரூபித்துப் பார்க்கும் பொழுது, ஸ்பூர்த்திக்கு வந்த க்ஷணமே குறிப்பிட்ட க்ஷணமாக இருந்தது. ஆளவந்தார், ‘ஹோ! மோசம் போய்விட்டோமே!’ என்று முதலில் நினைத்து, பிறகு, ‘பகவத் ஸங்கல்பம் அப்படியிருந்தால் நாம் செய்யக்கூடியது என்ன?’ என்று ஸமாதாநத்தைச் செய்துகொண்டு ஸ்ரீரங்கம் திரும்பி எழுந்தருளி யதாபூர்வம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்துகொண்டு அநேக ஶிஷ்யர்

களுடன் காலத்தை நயிப்பித்து வந்தார். குருகை காவலப்பனும் ஆளவந்தார் வாராததைப் பார்த்து 'இப்படி நேர்வது எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம்' என்று எண்ணி, ஒருவருக்கும் அந்த வித்யையை உபதேஸிக்காமலே பரமபதத்தை அடைந்துவிட, யோக வித்யையே இப்பொழுது லுப்தமாகிவிட்டது.

இப்படி வர்த்தித்து வரும் காலத்தில், ஒருபொழுது, ஆளவந்தார், ஸ்ரீ தேவாதிராஜனை ஸேவிக்கவேண்டுமென்கிற ஆஸ்ஞையுடன் ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ரமென்னும் காஞ்சீ நகரத்திற்கு எழுந்தருளி, பகவத் ஸந்நிதியில் ஶிஷ்யர்களுடன் பகவத்ஸேவையை அநுபவித்து இருக்கையில், யாதவப்ரகாஶனென்னும் ஓர் ஆசார்யன் தனது ஶிஷ்யப்ருந்தத்துடன் அந்த ஸந்நிதிக்கு ஸேவார்த்தம் வந்தான். அந்த ஶிஷ்ய ப்ருந்தத்தில் அதிவிலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸுடன் ப்ரகாஶித்து நிற்கின்ற பதினெட்டு வயஸ் உள்ள ஒரு ப்ரஹ்மசாரியைப் பார்த்து, ஆளவந்தார் கொஞ்சம் விஸ்மயமடைந்து, தமது ஶிஷ்யர்களால் 'ஹே ஸ்வாமிந்! ஏற்கெனவே ஸ்ரீராமாநுஜனென்னும் ஒரு மஹாமேதாவீ காஞ்சீநகரத்தில் யாதவப்ரகாஶனிடம் அந்தே வாஸியாக இருக்கிறார் என்று நாம் கேள்விப்பட்டிருந்தோமே! அந்த மஹாந்தான் இவர்' என்று விஜ்ஞாபிக்கப்பட்டவராய், அப்பொழுதே அவருக்கு வித்யோபதேஶங்களைச் செய்யவேணுமென்கிற எண்ணம் உண்டாயிருக்கையிலும், ஸரியான காலம் ஸம்பவிக்கட்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தமது கடாக்ஷங்களால் மாத்திரம் அவரை அநுக்ரஹித்துவிட்டு ஸ்ரீரங்கத்திற்குத் திரும்பி எழுந்தருளிவிட்டார். அங்கே போனபிறகு ஸ்வல்ப காலத்திற்கெல்லாம், தம்முடைய இந்த்ரியங்களுக்கு அபாடவம் நேர்வதைப் பார்த்து, அவர், தமது ஶிஷ்யர்களிற் சிலரை ஸ்ரீராமாநுஜனிடம் அனுப்ப, ராமாநுஜனும், ஆளவந்தாருடைய நிர்வ்யாஜ வாத்ஸல்யத்தை உணர்ந்து, அவரை ஆஶ்ரயிக்கவேணுமென்கிற ஆவலுடன் அதித்வரிதமாக ஓடிவந்தும், அவர் ஸ்ரீரங்கம் வருமுன்னமே ஆள்வந்தார் திருநாட்டை அலங்கரிக்கும்படி நேர்ந்துவிட்டது. ஆனால், ஸம்ஸ்காராதிகள் நடக்காமலிருந்தபடியால் ஆளவந்தாருடைய சரம திருமேனியை ஸேவிக்கும்படியான பாக்யம் பெற்றவராய், ஸ்ரீ ராமாநுஜன், அதி த்ருஷ்ணையுடன் அதை ஸேவித்து வருகையில், ஸ்வாமியின் திருக்கைகளில் மூன்று விரல்கள் மடங்கியிருப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்தவர்களைப் பார்

த்து, ‘இது ஏன்?’ என்று ப்ரச்நம் செய்ய, அவர்கள், ‘நாங்கள் ஒன்றையும் அறியோம்; ஆனால், ஸ்வாமி இந்த விபூதியில் எழுந்தருளியிருந்த பொழுது மூன்று விஷயங்களைப்பற்றி அடிக்கடி ப்ரஸ்தாவித்து வந்தது உண்டு. ஒருகால், ‘அந்த விஷயங்கள் ஸாதிக்கப்படாமல் போய்விட்டனவே’ என்கிற வருத்தத்தால் இந்த விரல்கள் மடங்கியிருக்கக்கூடும்’ என்று சொன்னார்கள். ‘அவை என்ன?’ என்று மறுபடியும், ராமாநுஜனால் ப்ரச்நம் செய்யப்பட்டவர்களாய், அவர்கள் பின்வருமாறு மறுமொழி கூறினார்கள் ‘ஹே ஸ்வாமிந்! அவையாவன:— (1) ஜகதுபகாரகங்களான ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலிய க்ரந்தங்களால் நம்மை அநுக்ரஹித்திருக்கும் பராசர பாராசர்யர்கள் விஷயத்தில் நமது க்ருதஜ்ஞதையை அவர்களுடைய நாமதாரண ரூபத்தால் ஆவிஷ்கரிக்க வேணும்; (2) குருகேச்வரரான நம்மாழ்வாரிடத்தில் நமக்குள்ள பக்தியை வெளியிடும்படி அவருடைய க்ருதிகளுக்கு ஒரு வ்யாக்யாநத்தைச் செய்யவேணும்; (3) சாரீரக ஸூத்ரத்தின் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தார்த்தத்தை யதாப்ராயம் ப்ரகாசிக்குமளவு ஒரு பாஷ்யம் செய்யவேணும்; ஆக இவைதான் ஸ்வாமியின் மநோரதங்களாக இருந்தன. அதுகேட்ட ராமாநுஜன் ஆளவந்தாருடைய திருமேனியை நோக்கி ‘ஹே ஸ்வாமிந்! இவை தேவரீர்களுடைய மநோரதங்களானால், தேவரீருடைய கடாக்ஷபலத்தை அவலம்பித்து அடியேன் அவைகளைப் பூர்த்திசெய்கிறேன்’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்த உத்தரக்ஷணத்திலே அந்த விரல்கள் பிரிந்தன. அந்த ஆச்சர்யத்தைக் கண்டு எல்லாரும் பக்தி பரிதர்களாய் ஸ்ரீ ஆளவந்தாருக்கு யதாசாஸ்த்ரம் உத்தரக்ரியைகளைச் செய்தார்கள். இந்த ஆசார்யனுடைய மஹிமையை இவ்வளவுதான் என்று யாரால் சொல்லமுடியும்?

இந்த மஹாந் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் எட்டு என்று ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய வாக்யத்தால் தெரியவருகிறது.

“ஸாநந்தம் ஸமவந்த்ஸூத்ர ஹேமதஃ, வ்யாஸஸூக்த்யா நிர்ணீயஃ
திவ்ய ஸித்திய ஸூத்ரஸம்வித்விரோதிஸா நந்தகஸாஸ்த்ரயாஃ।

गीतार्थस्य च संग्रहः, स्तुतियुग्मं श्रीश्रियो
सिद्धित्रयं दृष्ट्वा यामुनमुने संज्ञेय यतिपतिः स्तुं यामुनेयं
नमः ॥ ”

[ஆகம ப்ராமாண்யம், புருஷநிர்ணயம், ஆத்ம ஸித்தி, ஸம்வித் ஸித்தி, ஈச்வரஸித்தி, கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம், சதுச்லோகீ, ஸ்தோத்ர ரத்நம் ஆகிற எப்பொழுதும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் அநுஸந்தாநம் செய்யப்பட்ட இந்த எட்டுக்ரந்தங்களையும் எந்த மஹாந் அருளிச்செய்தாரோ, அந்த ஆளவந்தாரை நாம் நமஸ்கரிக்கிறோம்.]

இந்த எட்டு க்ரந்தங்களுள் அந்த்யமாயுள்ள ஸ்தோத்ர ரத்நம் என்னும் க்ரந்தம் அந்வர்த்தமான பெயருள்ளது. ஆதுநிகமான ஸ்தோத்ரங்களைக் காட்டிலும் இது மிகச்சிறந்தது; ப்ரபந்த குணம் ப்ரபந்த்ரு குணம் இரண்டும் நிறைந்துள்ளது. இது த்வயத்தின் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறது என்பது ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளம். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகள் இதற்குப் பாஷ்யம்செய்தருளியிருக்குமிடத்தில், இதன் அர்த்தத்தின் க்ரஹண ஸௌகர்யத்திற்காக ப்ரதி ச்லோகம் ஸங்கதிவிசேஷத்தை ப்ரகாசிப்பித்திருக்கிறார். அப்படி ப்ரகாசிக்கப்பட்டிருக்கும் ஸங்கதி விசேஷத்துடன், அந்த ஸ்தோத்ர ரத்நத்தைக், கீர்வாண பாஷையில் அதிக பரிசயமில்லாதவர்களுடைய ஸுகபோதத்தை உத்தேசித்து ஒரு தமிழ்மொழி பெயர்ப்புடன் இங்கு ப்ரசுரம் செய்கிறோம். இந்தத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புக்கு ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகனுடைய பாஷ்யமே ப்ரமாணம்.

எஸ். வாஸுதேவன்.

136

ஸ்ரீ:-

ஹிந்து மதத்திற்கு ஒரு பரிபவ ஹேது.

கனம் பொருந்திய ம-ா-ா-ஸ்ரீ குத்தி கேசவப்பிள்ளை யென்பவர், நாளது ஏப்ரல் மாஸம் 25 ம் வ ஹிந்து பத்ரிகையில் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்;—

ஹிந்து மதத்தை அவலம்பித்திருக்கும் ஆஸ்திகர்களுக்கு ஒரு விஜ்ஞாபநம்:—இந்தப்ரதேஶத்திலுள்ள ஸ்ரீஶைலம் என்கிறபெரிய ஶிவஸ்தலமும் அஹோபிலம் என்கிற பெரிய விஷ்ணுஸ்தலமும் இவை இரண்டும் இப்பொழுது அத்யந்தம் ஶோச்யமான தஶையில் இருக்கின்றன. அநேகம் பெயர்கள், இன்னமும் இவைகளைப் பெரிய ஸ்தலங்களாக எண்ணிப் பஹுதூரத்திலிருந்து இவைகளுக்குத் திவ்யதேஶயாத்ரையாக வருகிறார்கள். இந்த ஸ்தலங்களுக்குக் கணக்கற்ற விபத்துக்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன. ஒரு ஸமயத்தில் அஹோபிலம் என்னும் ஸ்தலம் மஹம்மதியர்களுடைய உபத்ரவத்திற்குப் பாத்ரமாயிற்று. ஆனால், இவ்வளவு காலமாக இவைகளுக்கு நேர்ந்த விபத்துக்களைவிட, இப்பொழுது இவைகளின் தர்மகர்த்தாக்களாக இருக்குமவர்களுடைய அநாதரவும் க்ரமவிருத்தமான உபயோகமுமே பெருத்த விபத்தாக இருக்கின்றன. ஶைவமடமாகிற புஷ்பகிரி மடத்திற்கு ஸ்ரீ ஶைலம் சொந்தமாகவும், வைஷ்ணவமடமாகிற அஹோபில மடத்திற்கு அஹோபிலம் சொந்தமாகவும் இப்பொழுது ஆகிவிட்டன. இந்த மடங்களுக்குத் தாத்காலிக அதிபதிகளாக இருக்கும் ஜீயர்களும் அவர்களுக்கு முன்னிருந்த ஜீயர்களும், பக்திக்குறைவினாலோ அஶக்தியினாலோ தமது தர்மத்தை ஸரியாக உணராததாலோ இந்த ஆலயங்களை நமது ஹிந்து மதத்திற்கே ஒரு பரிபவஹேதுவாகச் செய்துவிட்டார்கள். இந்த ஆலயங்கள் விஷயமாகத் தமக்கு இருக்கும் நிரங்குஶ ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அவலம்பித்து பஹுகாலமாக அங்கு வரும்

ஸேவார்த்திகளிடமிருந்து ஏராளமான த்ரவியத்தை வசூல் செய்கிறார்கள். அந்தத் திரவியத்தில் ஸ்வல்பாம்ஸத்தைக்கூட இந்த ஆலயங்களுக்கு உபயோகப்படுத்துகிறதில்லை. இவர்கள் இந்த ஆலயங்களை ஒரு ந்யாஸசொத்தாக உணராமலே தம்மால் குத்தகைக்கு விடத்தகுந்த சொந்தச்சொத்துக்கள்போலவே பாவித்து வருகிறார்கள். ஆலயங்களைக் குத்தகைக்கு ஒத்துக்கொள்ளும் குத்தகைதாரர்களும் முன்னதாகவே ஜீயர்களுக்குக் குத்தகைப்பணத்தைக் கட்டிவிட்டு, யாத்ரிகர்களிடமிருந்து பணம் வசூல் செய்வதில் யாதொரு நியமத்தையும் வஹிக்கிறதில்லை; தமக்குத்தகுந்த லாபம் வரும்படி வசூல் செய்வதே இவர்களுக்கு வழக்கமாக இருக்கிறது. வரும் ஸேவார்த்திகளுக்கு வேண்டிய ஸௌகர்யங்கள் கவர்ன்மென்டாரால் செய்யப்படுகின்றனவே தவிர, இந்த ஜீயர்கள் அவைகளைப்பற்றிக் கவனிப்பதே இல்லை. குத்தகை விடவேண்டிய காலங்களில் மாத்திரம் இந்த ஆலயங்களின் ஜ்ஞாபகம் அவர்களுக்கு வருகின்றன,

அஹோபிலம் என்னும் ஸந்நிதி, பஹுகாலத்திற்கு முன்னமே நாஸ்திகனான ஹிரண்ய கஸிபுவினிடமிருந்து தனது பக்தனாகிற ப்ரஹ்லாதனை ஸம்ரக்ஷிக்கும் பொருட்டுப் பகவாந் ந்ருஸிம்ஹ ரூபியாக அவதரித்த ஸ்தலமென்று புராணாதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அநாதிகாலமாக ஆலயமொன்று இருந்திருக்க வேண்டுமென்றே தோன்றுகிறது. ஆனால், விஜயநகரத்தின் அரசர்களில் ஒருவரான க்ருஷ்ண தேவராயன் காலத்தில் தான் அந்த ஆலயத்திற்கு ப்ரஸித்தி உண்டாயிற்று. பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்யும் பொருட்டு ஸ்ரீ ஆதிவண்ஸடகோப ஸ்வாமி யென்னும் ஒரு ஜீயர் அந்தக் காலத்தில் ஒரு மடத்தை ஏற்படுத்தினார். அந்த அரசனும், அவனுடைய ஸதஸ்ஸில் வித்வானாக இருந்த அல்லஸாநி பெத்தன்னா என்னும் கவியும், அவர்களுடைய விஷ்ணுசித்தீயம் மநு சரித்ரம் என்னும் க்ருதிகளில் இந்த ஜீயரால் தமக்கும் தமது ப்ரஜைகளுக்கும் ஆத்மவிஷயமாக உண்டான உபகாரத்தைப்பற்றி ஸ்லாகித்துப் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த ஜீயர் 22-வது வயதிலேயே ஸித்தாந்த ஸ்தாபநத்திற்காக ப்ரவ்ருத்தித்து, அஹோபிலத்தைத் தமது ஆஸ்தாநமாகக் கொண்டு பக்திப்ரதாநமான இந்த மதத்தை எல்

லாருக்கும் உபதேஶிக்கும்படி அநேக ஆசார்யர்களை வெளியில் அனுப்பினார். அவருடைய செல்வாக்கால் அவருடைய காலத்திலே அந்த மடத்திற்கு ஏராளமான சொத்துக்கள் சேர்ந்தன. பிறகும் சற்றேறக்குறைய இருநூறு வருஷ காலமாகப் புதிதாகச் சொத்துக்கள் சேர்ந்து வந்தபடியால், மடம் வரவர அபிவ்ருத்தியை அடைந்து கொண்டே வந்தது. மஹம்மதியர்கள் அஹோபிலம் வந்து உபத்ரவித்த பொழுது இந்தச் சொத்துக்களுக்கு ஒரு பெருத்த நாஶம் உண்டாயிற்று; ஆனால், ஆலயத்திற்கு எவ்வித நாஶமும் அப்பொழுது ஏற்படவில்லை. அந்த மஹம்மதீய உபத்ரவ காலத்தில் அப்பொழுது இருந்த ஜீயரால் தக்ஷிண தேஶத்திற்கு மாற்றப்பட்ட இந்த மடம், பிறகு உபத்ரவங்களெல்லாம் நிவ்ருத்தியாகியும் இந்த ப்ரதேஶத்திற்குத் திரும்பக் கொண்டுவரப்படவில்லை. ஆனால், மைஸூர் கத்தவால் தஞ்சாவூர் முதலிய தேஶத்து அரசர்களாலும் ஶ்ருங்கேரி ஆதி ஶங்கராசார்யராலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சொத்துக்களை மாத்திரம் ஜீயர்கள் நிராபாதமாக அநுபவித்து வருகிறார்கள். ஜீயர்களுக்கு இந்த ஸந்நிதிவிஷயமாக ஶ்ரத்தையே குறைந்துபோய் விட்டது; ந்யாஸ சொத்துக்களைப் பரிபாலநம் செய்யும் தர்மகர்த்தாக்களாகத் தங்களை அவர்கள் நினைக்கவே இல்லை. இந்தக்காரணத்தால், பாஶ்சாத்யர்களுக்குக்கூட ஒரு வியப்பை உண்டாக்கக்கூடிய அளவு ரமணீயமாக இருக்கும் இந்த அஹோபில ஆலயம் எவ்வித பராமர்ஶமுமின்றிக்கே அத்யந்தம் அநாத்ருதமாகப் பலவிடங்களில் இடிந்தும் பலவிடங்களில் காடு வளர்ந்தும் இருக்கிறது. ஜகதுஜ்ஜீவநத்தின் பொருட்டு ஏற்பட்டுள்ள ஒரு பெரிய மடத்திற்கு அதிபதியாக இருக்குமவர், தமது ஐஶ்வர்யம் ஶக்தி செல்வாக்கு பெயர் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதிகாரணமாகிற இந்த ஸந்நிதி விஷயத்தில் இம்மாதிரி உதாஸீநராக இருப்பாரா? என்று ஒருவர் நினைக்கலாம். அப்படி ஸந்தேஹப்படுவதற்குக் காரணமே இல்லை. யதார்த்தமாகவே மற்றை மதத்தைத் தழுவியுள்ளவர்களுக்குக்கூட விஶேஷித்த வருத்தத்தை ஜநிப்பிக்கக்கூடிய நிலைமையில் தான் இந்த ஆலயம் இப்பொழுது இருக்கின்றது. கொஞ்சநாள் முன்னமே நான் மஹாநந்தி என்னுமிடத்திற்குப் போயிருந்தபொழுது, ஒருஜில்லா கலெக்டர் இந்த அஹோபிலத்தைப் போய்ப் பார்த்ததாகவும், அதன் ஜீர்ண ஸ்திதியைக் கண்டு, ‘ஹிந்துக்களுள் ஶ்ரத்

தானுக்களே அற்றுப்போய்விட்டார்களோ? இந்த ஆலயத்தை அபிவ்ருத்தமாக்க வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும், இடிந்து காடுமூடிப்போகாம லிருக்கும்படி ஸம்ரக்ஷித்துவருவதற்கு உரிய முயற்சியாவது செய்வார் ஒருவரு மில்லையா?' என்று துக்கித்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். இந்த ஆலயத்திற்கு என்றே கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஏராளமான சொத்துக்களின் வருமானத்தை அநுபவிக்குமவர்கள் எல்லாரும், ஜீயர்களென்று பெயர்பூண்டு பஹுகாலமாக இப்படி அநாதரித்து வருவதால் உண்டாகக்கூடிய பெரிய விபத்தை நிவாரணம் செய்ய அவச்யம் ப்ரயத்நப்பட வேண்டும்.

இவ்விடத்தில் மஹாநந்தீச்வரம் என்னும் ஒரு சிவஸ்தலம் இருக்கின்றது. அதற்கு ஸம்பந்தமாக விசேஷ ப்ரஸித்தியடைந்துள்ள ஒரு ஸரஸ்ஸும் காடும் உண்டு. இவைகள் அவ்வளவாக த்ருப்திகரமான ஸ்திதியில் இல்லாததைப்பார்த்து, மஹாநந்தையா என்னும் ஒரு பக்தர் சில தர்மகர்த்தாக்களின் ஸஹாயத்தின் பேரில் ஏராளமான சீர் திருத்தங்களை அந்த ஸ்தலத்திற்குச் செய்திருக்கிறார். ஸர்க்கார் ஸஹாயமாவது வேறுவிதமான ப்ராசீந ஸர்வமாந்யமாவது கொஞ்சமேனும் அந்த ஆலயத்திற்கு இல்லை. இப்படி யிருக்கையிலும், சென்ற பத்து வருஷங்களுக்குள், சற்றேறக்குறைய ரூ. 80,000 செலவிட்டு அந்த மஹாநந்தையா அவச்யமான கைங்கர்யங்களைச் செய்திருப்பதுடன் இன்னமும் மேன்மேல் அபிவ்ருத்திக்கு வேண்டுவதான முயற்சியைச் செய்து வருகிறார். இந்த மாதிரி கைங்கர்யங்களை ஸ்ரீ சைலத்திற்கும் ஸ்ரீ அஹோபிலத்திற்கும் செய்ய, மஹாநந்தையாவைப்போன்ற பக்தர் துர்லபராகி விட்டாரோ? ஜீயர்களுடைய மநஸ்ஸில் ச்ரத்தை அற்றுப் போய்விட்டாலும், ஸாதாரணமான பக்தர்கள் மநஸ்ஸிலாவது ச்ரத்தை இல்லாமல் போய்விட்டதோ?

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே யஜ்ஞவராஹப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரௌதகர்மங்கள்.

(தொடர்ச்சி.)

ஆபஸ்தம்பரும் தமது தர்மஸூத்ரத்தில், "அஶூத்ராணாமதுஷ்டகர்மணாமுபாயநம் வேதாத்யயநமக்ந்யாதேயம் பலவந்தி ச கர்மாணி" என்கிற ஸூத்ரத்தால் அக்ந்யாதேயாக்நிஹோத்ராதிகளுக்கு உபநயந வேதாத்யயநாதிகளுக்குப்போல ஆவஶ்யகதையை நியமித்தார். ஆகையால் உபநயநவேதாத்யயநாதிகளைப்போல அக்ந்யாதேயாதிகளும் அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹங்களென்று ஸூத்ரகாருடைய பாவமாகும். போதாயநரும் தமது க்ருஹ்ய ஸூத்ரத்தில் விவாஹ கர்மாவைச் சொல்லிவிட்டு, அடுத்தாப்போல "அதாக்ந்யாதேயஸ்ய கால:, யதா ப்ராக் த்ருஷ்டம் ஜீவதி பிதரி அக்நீநாததீதேதி போதாயந:, ஜீவதி ப்ரேதே வா ஜாயாபாவாத் உபரோஹணீதி ஶாலீகி: । தா தௌர்ப்ராஹ்மணோபஜ்ஞஸ்ய அதாப்யுதாஹரந்தி யஸ்ய வேதஶ்ச வேதிஶ்ச விச்சித்யேதே த்ரிபூருஷம் । ஸ வை தௌர்ப்ராஹ்மணோ நாம யஶ்சைவ வ்ருஷலீபதி:" இதி ॥ இத்யாதி ஸூத்ர ஸந்தர்ப்பத்தால் ஆதாநாதிகளுக்கு ஆவஶ்யகத்வத்தைச் சொல்லிவிட்டு மூன்று தலைமுறைக்குள் வேதிஶப்தத்தாற் சொல்லப்படுகிற அக்நிஹோத்ராதி கர்மங்களுக்கு விச்சேதம் ஏற்பட்டால் தௌர்ப்ராஹ்மண்ய முண்டாகு மென்று ப்ரதிபாதித்தார். இப்படிப்பட்ட துர்ப்ராஹ்மணன் ஸோமயாகம் செய்வதாயிருந்தால் அவனுக்கு "ஆஶ்விநம் தூம்ரமாலபேத யோ தௌர்ப்ராஹ்மணஸ்ஸோமம் பிபாஸேத்" இத்யாதி ஶ்ருதியால்

ப்ராயச்சித்தரூபமாக ஒரு யாகம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஶ்ரு
த்யந்தரே "யஸ்ய பிதா பிதாமஹோ வா ஸோமம் ந பி
பேத் ஸ ப்ராத்ய:" என்று த்ரிபுருஷம் ஸோம பானமில்லாதவ
னுக்கு தோஷம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "ஸோமஶ்ராத்தம் வா ந
ாஸ்த்ரஷா ஶாஸஹேதய கு த்ருதீயா த்ஸாஷாக ஸோமம்
ந பிபேத்" என்று இவனுக்கு சோதிதமான ப்ராயச்சித்தத்
தால் ஶாந்தி என்று தைத்திரீயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீ வ்யாஸ மஹர்ஷியும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் "தமேதம்
வேதாநுவசநேந" என்கிற ஶ்ருதி பலத்தால் இந்த அக்நி
ஹோத்ராதி யஜ்ஞங்கள் ப்ரஹ்மவித்யாங்கமாக வித்யாநிஷ்டாதி
காரி மாத்ரத்தாலே உபாதேயங்களாகுமோ வென்று ஆஶங்
கித்து, "விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி" என்கிற ஸூத்ரத்தால்
யாவஜ்ஜீவ ஶ்ருதி சோதிதங்களான அக்நிஹோத்ராதிகளை ஆஶ்
ரம தர்மங்களாக அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார். இவ்
விஷயம் அங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்பஷ்டம்.

ஸ்ரீ பகவத்கீதையில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்திலும் ஸ்ரீ
பகவானாலே "த்யாஜ்யம் தோஷவதித்யேகே கர்ம ப்ராஹு
ர்மநீஷிண:" என்று யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் பஶு ஹிம்ஸாரூப
தோஷயுக்தமாகையாலே அநுஷ்டேயங்களல்ல வென்கிற காபில
மதாநுயாயிகளுடைய பூர்வபக்ஷத்தை உத்தாபநம் செய்து, "நிஶ்ச
யம் ஶ்ருணு மே தத்ர" என்று ஆரம்பித்து,

"யஜ்ஞதாநதப:கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் ।
யஜ்ஞோ தாநம் தபஶ்சைவ பாவநாநி மநீஷிணாம் ॥
ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா பலாநி ச ।
கர்தவ்யாநீதி மே பார்த நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம் ॥"

இத்யாதிகளால் இந்த யஜ்ஞங்கள் பரம பாவநங்களென்றும் அவ
ஶ்யாநுஷ்டேயங்களென்றும் கண்டத: ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கி
றது. இங்குச் சிலர் யஜ்ஞாதிஶப்தத்தால் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களுக்கு

மாத்ரம் தான் க்ரஹணமென்று ஆக்ஷேபிப்பார்கள். ஆயினும், அந்த ஆக்ஷேபமானது கீதாபாஷ்யம் தாத்பர்ய சந்த்ரிகை முதலிய க்ரந்தங்களுடைய அபரிசயமூலமானதென்று மேற்படி க்ரந்தங்களை ஸேவித்தவர்களுக்கு விளங்காமல் போகாது. கீதா பாஷ்யத்தில் “ஸுநிஷ்டிதம்” இத்யாதி ஸ்தலங்களில் யஜ்ஞ ஶப்த இத்யாதி பதங்களுக்குக் கீதையிலே “விதிஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம்” இத்யாதி ஸ்தலங்களிலும் யஜ்ஞஶப்தம் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளைச் சொல்வதைக் கண்டுகொள்ளலாம். ஆகையால், இந்த ஆக்ஷேபம் உபேக்ஷணீயமாகும்.

வைத்யநாதீயே -

“விவாஹாதூர்த்வமாதாய ஜுஹுயாதக்நிஹோத்ரகம் ।
தர்ஶபூர்ணமாஸௌ சாதுர்மாஸ்யாந் குர்யாத் வ்ரதீ ॥
ஸர்வயாகவர: ஸோமயாக: கார்யோ த்விஜோத்தமை: ।
யதாஸம்பவிதாநேந ஶக்த்யா தத்வா ச தக்ஷிணாம்
ப்ராப்ய ச ப்ராஹ்மணத்வாதி தோஷாவஸாதயே ॥”

வாயவீயே -

“ஶ்ரௌதஸ்மார்த்தாக்நிவிஜ்ஞாநா தேஹாந்தேந யாதாத்விஜாதி ।
ஸ யாதி நரகாந் கோராந் யாவச்சந்த்ரதிவாகரம் ॥
தஸ்மாத் ஸர்வப்ரயத்நேந ப்ராஹ்மணோ ஹி விஶேஷத: ।
ஆதாயாக்நீந் விஶுத்தாத்மா யஜேத பரமேஶ்வரம் ॥
ஸர்வஸம்ஸ்தாயிகாந் ஸ்யாதாஹிதாக்நிர்யஜேத ஸதி ।
ஶ்ரத்தயா ஹிரண்மேநாத வ்ரதீந் நித்யம் பாவ ஹயாத்விஜ: ॥”

இத்யாதிகளாலும் ஆதாந அக்நிஹோத்ர தர்ஶபூர்ணமாஸாதிகளுக்கு ஆவஶ்யகத்வம் ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்பட்டது.

இந்த அக்நிஹோத்ர தர்ஶபூர்ணமாஸ பஶுபந்த ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளுக்கு ஆத்மநிஷ்க்ரயணார்த்தமாகவும் அநுஷ்டாநமாவஶ்யகமென்று “ஸ வா ஏஷ தர்ஹ்யாத்மநா ஆத்மாநம் நிஷ்க்ரீணீதே” என்கிற ஶ்ருதிவாக்யத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

இங்கு சதுர்ஹோத்ர ஶப்தத்தால் அக்நிஹோத்ர தர்ஶபூர்ணமாஸ பஶுபந்த ஸோமயாகாதி நான்கு யாகங்களுக்கு க்ரஹணம். பூர்வவாக்யங்களில் இந்த நான்கு யாகங்களுக்கே ப்ரஸ்தாவம் வந்திருக்கிறபடியால் இவ்வர்த்தம் நிர்ணீதமாகிறது. இதனுடன், "சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை:" என்கிற ஶ்ருதி வாக்யத்திலுள்ள சதுர்ஹோத்ர பதத்திற்கும் இந்த அர்த்தத்தையே ஶ்ரீ பாஷ்யகாரர் "யே ச ந்ருதேவதா ஹுதா:" என்கிறவிடத்தில் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஆகையால், இந்த நான்கு யாகங்களையும் அநுஷ்டித்து ஆத்மாவை நிஷ்க்ரயம் செய்து கொள்ளவேண்டியதாகையால் இவைகளை ஆத்மநிஷ்க்ரயணங்களென்று சொல்வது. பஶுபந்தத்திற்கு ஆத்மநிஷ்க்ரயணார்த்தத்வம் வாஜஸநேயக ஶ்ருதியிலும் "மாம்ஸீயந்தி வா அக்நயோ மாம்ஸம் ஸஞ்ஜிக்ருத்ஸந்தோ யஜமாநஸ்ய தே யஜமாநமேவ த்யாயந்தி யஜமாநம் ஸங்கல்பயந்தி பசந்தி ஹ வா அக்நேஷ்வஸ்ய வர்யா மாம்ஸமேதேஷாம் நாந்யா மாம்ஸாஶா வித்யதே யஸ்ய வைதே பவந்தி தம் ததோ நாநீஜாநம் பஶுநா ஸம்வத்ஸரோऽதீயாதாயுஷ்யோ ஹ வா அஸ்யைஷ ஆத்மநிஷ்க்ரயணோ பவதி" என்கிறதாற் சொல்லப்பட்டது. அதாவது - எவனொருவன் ஆஹிதாக்நியாயிருந்துகொண்டு மாம்ஸகாமுகங்களான தன்னுடைய அக்நிகளுக்கு விஹிதகாலத்தில் மாம்ஸ ஹோமத்தைச் செய்யவில்லையோ அப்போது அந்த அக்நிகள் தமது யஜமாநனையே பக்ஷிப்பதற்கு ஸங்கல்பம் செய்யும். ஆகையால், ஆத்மநிஷ்க்ரயணார்த்தமாயும் ஆயுர்ஹிதமாயுமிருப்பதால் பஶுபந்தத்தை விஹித காலத்தில் அவஶ்யம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது மேற்படி ஶ்ருதியின் அர்த்தம். இந்த விஷயத்தையே தான் மநுவும், "நவேநாநர்சிதா ஹ்யஸ்ய பஶுஹவ்யேந சாக்நய:। ப்ராணாநேவாத்துமிச்சந்தி நவாந்நாமிஷகர்திந:॥" என்கிற ஶ்லோகத்தால் விவரித்தார். இக்காரணத்தைக் கொண்

டேதான் ஆபஸ்தம்பாதி கல்பஸூத்ரக்காரர்களனைவரும், "பஶுபந்தேந ஸம்வத்ஸரே ஸம்வத்ஸரே யஜேத, ஷட்ஸு ஷட்ஸு மாஸேஷ்வித்யேகே" இத்யாதிகளால் ஒவ்வொரு ஸம்வத்ஸரத்திலும் பஶுபந்தம் அவஶ்யாநுஷ்டேயமென்று நிர்பந்தித்தார்கள். மநு யாஜ்ஞவல்க்யாதி மஹர்ஷிகளும் "பஶுநா த்வயநஸ்யாந்தே" "பஶு: ப்ரத்யயநம் ததா" இத்யாதிகளால் பஶுபந்தத்தை ஆறு மாதத்திற்கொருதடைவையாவது, ஶக்தியில்லாமல் போனால் ஒரு வருஷத்திற்கொருதடைவையாவது அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, அப்படி விஹிதகாலத்தில் பஶுபந்தத்தை அநுஷ்டிக்காமல்போனால்,

"இஷ்டிம் வைஶ்வாநரீம் நித்யம் நிர்வபேதப்தபர்யயே ।
க்லுப்தாநாம் பஶுஸோமாநாம் நிஷ்க்ருத்யர்த்தமஸம்பவே ॥"

என்று வைஶ்வாநரேஷ்டியை ப்ராயஶ்சித்தமாக விதித்தார்கள். ஆகையால் இது ஸ்வகாலத்தில் அவஶ்யகரணீயமென்று நிஶ்சயமாகும். காடக ஶ்ருதியிலும், "யஸ்யாக்நிஹோத்ரமதர்ஶபூர்ணமாஸமசாதுர்மாஸ்யமநாக்ரயணமதிதிவர்ஜிதம் ச அஹுதமவைஶ்வதேவமவிதிநா ஹுதமாஸப்தமாம்ஸ்தஸ்ய லோகாந் ஹிநஸ்தி" என்கிறதாலும் அக்நிஹோத்ராதிகள் அவஶ்யாநுஷ்டேயங்களென்பது நிர்ணயிக்கப்படுகிறது.

இன்னும் இவைபோல ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி கல்பஸூத்ராதிகளில் அநேக ப்ரமாணங்கள் கிடைக்கின்றனவானாலும் விஸ்தாரபயத்தினால் அவைகளை இங்குக் குறிப்பிடாமல் நிறுத்துவோம். இப்படி திங்மாத்ரம் காண்பிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களைக் கொண்டு அக்நிஹோத்ரம் முதலிய ஶ்ரௌத கர்மங்கள் அகரணே ப்ரத்யவாயாவஹங்களாயிருப்பதாலும் வைதிகர்களனைவராலும் யதாகாலம் யதாஶக்தி அநுஷ்டித்துத் தீரவேண்டியதென்பது எல்லாரும் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டிய விஷயமாகும்.

அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகன்.

145

ஸ்ரீ:

ஜி. நாராயண ஐயருடைய கேஸ்.

ஸ்வல்பதினங்களுக்கு முன்னமே, நமது சென்னைராஜதானியின் ஹைகோர்ட்டில், ஜி. நாராயண ஐயர் என்னும் ஒருவர் மிஸ்ஸிஸ் பெஸண்டு என்னும் ஒரு இங்கிலாந்து ஸ்த்ரீயின்மீது செய்திருந்த வ்யாஜ்யம் முடிவுபெற்றது என்பது அநேகமாக எல்லாருக்கும் தெரிந்திருக்கலாம். முதலில் ஸங்க்ரஹமாக இந்த வ்யாஜ்யத்தின் வரலாற்றைச் சொல்வோம். மிஸ்ஸிஸ் பெஸண்டு என்னும் ஸ்த்ரீ, தியஸாபிகல் ஸொஸைடி என்னும் ஒரு பெரிய ஸமாஜத்திற்கு அத்யக்ஷை. நாராயண ஐயர் என்பவர் கொஞ்சகாலம் அந்த ஸமாஜத்தில் ஓர் அங்கத்தினராக இருந்தார். இவருக்கு இரண்டு மூன்று குமாரர்கள் உண்டு. இவர் இதற்கு முன்னமே தாசில்தாராக இருந்து இப்பொழுது பென்ஷன் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்னமே, இவர் தம்முடைய குமாரர்களில் இருவரை மிஸ்ஸிஸ் பெஸண்டினிடம் ஒப்புவித்து, அந்தப் பிள்ளைகளுடைய ரக்ஷணத்தில் தமக்கு ஸ்வபாவமாயுள்ள பாத்யதையை மிஸ்ஸிஸ் பெஸண்டுக்கே கொடுத்துவிட்டதாக ஒரு பத்ரமும் எழுதிக்கொடுத்தார். மிஸ்ஸிஸ் பெஸண்டும், ஏற்கெனவே அநேகம் தடவைகளில் அந்தப் பிள்ளைகளுடன் ஸந்தித்து ஸம்பாஷித்திருந்தபடியால் அவர்களிடம் அவருக்கு ஒரு வாத்ஸல்ய முண்டாயிருந்தது. அந்தப் பிள்ளைகளில் மூத்தவன் ஜகதாசார்யகத்திற்கு உரிய குணங்களுடைய ஸாத்விகனென்றும், இளையவன் நல்ல மேதையுள்ளவனென்றும் மிஸ்ஸிஸ் பெஸண்டினுடைய க்ரஹணம். ஆகையால், நாராயண ஐயர் தமது குமாரர்களை அவரிடம் ஒப்புவிக்கும்பொழுது, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அவர்களை அவர் அங்கீகரித்தனர். இது நடந்து மூன்று வருஷமாகி விட்டது. இந்த மூன்று வருஷகாலமாக அந்தப் பிள்ளைகளுடைய வித்யாபிவ்ருத்தி விஷயமாக அவர் ஏராளமான பரிஶ்ரமத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களை ஐரோப்பா முதலிய அநேக இடங்களுக்கு அழைத்துப்போய், பலதேஶத்தின் வ்ருத்தாந்தங்களை அவர்களுக்குத் தெரிவித்து, இப்பொழுது இங்கிலாந்தில் ஆக்ஸ்போர்டு யுநிவர்ஸிடி (Oxford University) என்னும் ஒருவித்யாலயத்தில் அவர்களைச் சேர்ப்பிக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் செய்திருக்கிறார். தமக்கு இவ்விடத்தில் இப்பொழுது கார்யாந்தரங்கள் இருந்தபடியால் அவர் அந்தப் பிள்ளைகளுடைய படிப்பு விக்ஷித

மாக வேண்டாமென்று எண்ணி, அவர்களை இங்கிலாந்திலே தகுந்த மநுஷ்யர்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு இவ்விடம் வந்திருக்கிறார்.

பிள்ளைகளுடைய அபிவ்ருத்தி இவ்விதமாக நடந்துகொண்டிருக்கையில் அவர்களுடைய ஜநக பிதாவாகிற நாராயண ஐயருக்கு, கொஞ்சகாலமாக ஓர் அதிஶங்கை மநஸ்ஸில் ஜநித்தது. மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு அத்யக்ஷையாக இருக்கும் ஸமாஜத்தில் மிஸ்டர் லெட்பீடர் என்று ஒரு அங்கத்தினர் உண்டு. அவர் இதற்கு முன்னமே இங்கிலாந்தில் கொஞ்சகாலம் பாதிரியாக இருந்துவிட்டு இப்பொழுது இந்த ஸமாஜத்தைச் சேர்ந்திருக்கிறார். அவர், தமக்கு இஷ்டமிருக்கும் பொழுது இந்த ஶரீரத்தை விட்டு வெளிவந்து லோகாந்தரம் முதலிய இடங்களுக்குப் போய்வரக்கூடிய ஸித்தியைத் தாம் பெற்றிருக்கிறாரென்றும், தமக்கு தைவ ஸாந்நித்யம் உண்டென்றும், ஜகத்தின் உஜ்ஜீவநார்த்தமே தாம் இவ்விடத்தில் இருந்து வருகிறாரென்றும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார். அதை நம்பியிருப்பவர் பலருண்டு. மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு அதை த்ருடமாக நம்பினவரென்றும், அந்த லெட்பீடரிடத்தில் தேவதா விஶ்வாஸம் செய்து வருகிறாரென்றும் தெரியவருகிறது. கொஞ்சகாலத்துக்கு முன்னமே, கர்னல் ஆல்காட் என்பவர் இந்த ஸமாஜத்திற்கு அத்யக்ஷராக இருந்த ஸமயத்தில், இந்த லெட்பீடர்மீது, சில அமெரிகாதேஶவாஸிகளான இந்த ஸமாஜத்தைச்சேர்ந்த ஜநங்கள் ஒரு குற்றத்தைச்சாட்டி, 'அதை விசாரித்து அவர் அப்படிக் குற்றவாளியென்று நிரூபணம் ஏற்பட்டால் அவரை ஸமாஜத்திலிருந்து விலக்கிவிட வேண்டும்' என்று அத்யக்ஷருக்கு மனுச்செய்து கொண்டார்கள். கர்னல் ஆல்காட், மந்த்ரிஸ்த்தாநீயர்களான சில கனவான்களைத் தம்முடன் சேர்த்துக்கொண்டு அந்த மனுவில் குறிப்பிட்ட குற்றத்தைப்பற்றி விசாரணை செய்ய உபக்ரமித்தார். விசாரணை பாதிநடந்துகொண்டிருக்கையில் லெட்பீடர் தாமே தம்முடைய அங்கத்தினர் தன்மையை நிவ்ருத்தி செய்துகொள்ள, அந்த விசாரணை அதனுடன் பூர்த்தியாயிற்று. விசாரணை நடந்தவரையில் லெட்பீடர்மீது குற்றம் ஒன்றுமில்லையென்றே ஏற்பட்டதாம். ஆனால், கர்னல் ஆல்காட்டு தேஹவியோகமடைந்து மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு ஸமாஜத்திற்கு அத்யக்ஷையாக வந்தபிறகு, லெட்பீடர் மறுபடியும் தாம் ஸாமாஜிகராக வேண்டு மென்று ப்ரயத்நப்பட மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டும், லெட்பீடர்மீது யாதொரு குற்றமும் ருஜுவாகாததால் அவரை ஸாமாஜிகராகச் சேர்த்துக்கொள்வதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமுமிருக்காது என்று எண்ணி அவரை ஸாமாஜிகராகச் சேர்த்துக்கொண்டுவிட்டார். இப்படி அவரைத் திரும்பச் சேர்த்துக்கொள்ள அபிப்ராயப்படாதவரில் அநேகர் அப்பொழுது ஸமாஜத்தை விட்டு விலகும்படியாகவும் நேர்ந்தது. லெட்பீடர்மீது சாற்றப்பட்ட குற்றமாவது - அமெரிகாவில் அவர் இருக்கும்பொழுது அவரிடமுள்ள ஸித்தியைப் பார்த்துச் சிலர் தமது குமாரர்களை அவரிடத்தில் ஶிஷ்யர்களாக ஒப்புவித்தார்களாம்; அப்படி ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஶிஷ்யர்களுக்கு அவர் சில துர்வ்ருத்தங்களை உப

தேஶம் செய்து விட்டார் என்பதுதான். மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு, தாம் நாராயண ஐயருடைய பிள்ளைகளைத் தமது ரக்ஷய கோஷ்டியிற் சேர்த்துக்கொண்ட காலம்முதல், இந்த லெட்பீடரை அவர்களுக்கு ஆசார்யராகவும், மற்றை அம்ஶங்களிலும் பித்ருஸ்தாநத்தில் இருக்கும்படியாகவும் இத்யாதியான சில வ்யவஸ்தையைச் செய்து வந்திருக்கிறார். இப்படி அவர் செய்ததற்குக் காரணம், தாமே எப்பொழுதும் அந்தப் பிள்ளைகளைக் கவனிக்கக் கூடாததும், லெட்பீடரிடம் யாதொரு நம்பிக்கைக்குறைவும் தமக்கு இல்லாததுமே. ஆனால், ஏதோ சில காரணங்களால் இந்த ஏற்பாடு அந்தப் பிள்ளைகளுடைய பிதாவாகிற நாராயண ஐயருக்கு ருசிக்கவில்லை. மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டிடம் தமக்குத் தைவபக்தி இருக்கையிலும், அவர், பலதடவை, தமது குமாரர்களை லெட்பீடரை விட்டு விலக்கிவிட வேண்டுமென்று பெஸன்டை ப்ரார்த்தித்தும், அதற்குப் பெஸன்டு இணங்காததால் கொஞ்சகாலமாக அவருக்கு மகஸ்ஸில் வருத்த மிருந்து வந்தது. 'லெட்பீடர் தமது பிள்ளைகளுக்கு ஏதோ சில துர்வ்ருத்தங்களை உபதேஶித்து வருகிறார்' என்கிற பீதி அவருக்குப் பூர்த்தியாக உண்டாயிற்று. அதனால் தமது பிள்ளைகளைத் தம்மிடம் திரும்பக் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்று கொஞ்ச காலம் முன்னமே அவர் பெஸன்டைக் கேட்டார். பெஸன்டு பிள்ளைகளை ஒப்புவிக்காததால் அவர் ஹைகோர்ட்டில் வ்யாஜ்யம் செய்யும்படியாக நேர்ந்தது.

ஜஸ்டிஸ் பைக்வெல் என்னும் ஜட்ஜு இதை விளங்க விசாரித்து, ந்யாயத்தை உணர்ந்து, 'பிள்ளைகளைத் திருப்பிக்கேட்கப் பிதாவுக்கு பாத்யமுண்டு' என்றும், 'வருகிற மே மாஸம் 26-ம் தேதிக்குள்ளாக அவர்களைப் பிதாவிடம் ஒப்புவித்துவிட வேண்டும்' என்றும், ஸ்வல்ப திநங்களுக்கு முன்னமே தீர்ப்புச் செய்தார். இந்தத் தீர்ப்பு எல்லாருக்கும் மிகுந்த த்ருப்தியை விளைவிக்கிறது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.

இது விஷயமாக நாம் விசாரிக்கவேண்டிய அம்ஶங்கள் சில உண்டு. தியஸாபிகல் ஸொஸைடி என்னும் இந்த ஸமாஜம் ஒரு பெரியது; பல விடங்களில் பரவியிருப்பதுடன், வ்யபதிஷ்டர்களாக இருக்கும் அநேகர் இதில் ஸாமாஜிகர்களாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். தவிரவும், நமது தேஶத்தில் கொஞ்சகால முன்னமே, நமது மதத்திலும் இன்னும் நமது ஸம்பந்தமான மற்றை அம்ஶங்களிலும் ஸாராம்ஶம் ஒன்றுமில்லை யென்றும், பாஶ்சாத்யர்களிடமே ஸகல வைதுஷ்யம் முதலிய ஶ்லாக்யகுணங்களும் உண்டு என்றும் ஓர் எண்ணம் இங்கலீஷ்பாஷையைப் படித்து வந்த நமது பாலர்களிடம் பரவி, அவர்கள் ஸர்வ விதத்திலும் பாஶ்சாத்யர்களுடைய நடை உடை பாவனைகளைக் கொண்டாட ஆரம்பித்த பொழுது, இந்த ஸமாஜத்தைச் சார்ந்த கர்னல் ஆல்காட் மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு ப்ரப்ருதிகளே, நமது தேஶத்தின் மாஹாத்ம்யத்தையும், நமது தேஶத்தில் ஜகத்தின் உஜ்ஜீவநார்த்தம் அவதரித்து நிரதிஶயமான உபகாரத்தை ஜகத்திற்குச் செய்துவந்த த்ரிகாலஜ்ஞானிகளான மஹர்ஷிகளின் மஹிமையையும் எல்லாருக்கும் விள

ங்கும்படியாக எடுத்துச்சொல்லி நமது பாலர்களுடைய புத்தியில் நம்மவர்கள் அவ்வளவு நிஹீநர்களல்ல ரென்கிற எண்ணத்தை உண்டுபண்ணி, அதி பீஷணமாக ஸங்கிஹிதமாயிருந்த துர்தஸையிலிருந்து நமது கட்டுப்பாட்டைக் காப்பாற்றினர்கள். இவர்களுடைய ப்ரவ்ருத்தி நேர்ந்திராவிட்டால், நமக்கு இப்பொழுது இருக்கும் கௌரவம் வந்திராது என்பது உண்மையே. இப்பொழுதும் இந்த ஸமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஸாமாந்யமாக ப்ரபஞ்சத்திற்கு செய்துவரும் உபகாரம் அளவற்றதாகவே இருக்கிறது. காசியில் ஸென்ட்ரல் ஹிந்து காலேஜ் என்னும் ஒரு பெரிய ஹிந்து பாடஸாலையை, இவர்கள், ஹிந்துக்களுடைய அபிவ்ருத்தியை உத்தேஸித்தே ப்ரதிஷ்டாபநம் செய்திருப்பதும், இந்தத்தேஸத்தில் ஹிந்துக்களுக்கு அநுகுணமாக ஒரு ஹிந்து யூநிவர்ஸிடியை ஏற்படுத்த இவர்கள் பரிஸ்ரமப்படுவதுமே இவர்களுடைய ஜகதுபகரண ஸீலத்திற்கு முக்யமான நிதர்ஸநங்கள். இவ்விதமாகப் பலவிதங்களில் ஜநங்களுக்கு உபகாரகமாகவும், ஜ்ஞாநபாகத்தில் மிக்க ஸ்ரைஷ்ட்யத்தை அடைந்திருக்கும் பலபெயர்களால் கொண்டாடப்பட்டு நடைபெற்று வரும் இந்த ஸமாஜம் எவ்விதத்திலும் நிர்துஷ்டமாக இருக்கிறதா? அப்படிக்கில்லாவிட்டால் எந்த அம்ஸங்களில் இது ஆக்ஷேபார்ஹமாகின்றது? என்பதை நாம் அவஸ்யம் விசாரிக்கவேண்டும்.

நமக்குத் தெரிந்த வரையில், இந்த ஸபையார்களுடைய கொள்கைகள் ஆக்ஷேபார்ஹங்களல்ல என்பது நம்முடைய அபிப்ராயம். அவர்கள் முக்யமாகப் பிறருக்குப் போதிக்கிறதாவது - ஜகத்பிதாவாகிற பகவானுடைய ப்ரஜைகளான நாம் எல்லாரும் பரஸ்பரம் ப்ராதாக்களாகிறோம்; ஆகையால், நமக்குள் ஸௌப்ராத்ரத்தை வ்ருத்தி செய்யக்கூடிய வ்யாபாரங்களில் நாம் நடப்பதே நம்முடைய முக்ய தர்மமாகின்றது என்பது தான். ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கெல்லாம் கர்த்தாவாகிற லோகநாதன் விஷயத்தில் அஸாதாரணமான பித்ருத்வத்தையும், கர்மாதீநமாக வேறு வேறு ஸரீரங்களை எடுத்திருக்கையிலும் ஜ்ஞாந ஸ்வபாவத்தில் ஸகலஜீவன்களுக்கும் ஒரு விஸேஷித்த ஸாம்யத்தையும் அங்கீகரிக்கும் நமக்கு இந்தப் போதனை எவ்வகையிலும் விருத்தமாகாது. ஸர்வபூத ஸௌஹார்த்தத்தை முக்ய கல்பமாகப் போதிப்பிக்கும் நம்முடைய ஸாஸ்த்ரம் இந்த ஸௌப்ராதரத்தை அங்கீகரிக்காதோ? 'வர்ணாஸ்ரம விஸேஷமின்றிக்கே ஸௌப்ராதரம அபேக்ஷிதம்' என்று இவர்கள் ஓரிடத்திலும் சொல்ல வில்லை. ப்ரத்யுத அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுடைய வர்ணாஸ்ரமக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டு நடப்பதே ஸ்லாக்யமென்று அவர்கள் சொல்லியிருப்பதை நாம் அறிவோம். அந்த ஸமாஜத்திலே சேர்ந்தவர்களிற் சிலர் இந்தக் கட்டுப்பாட்டை உதறிவிட்டு வர்த்தித்தால் அது ஸமாஜத்தின் தோஷமாகுமா? 'மஹம்மதீய மதத்தை ப்ரவர்த்தித்த மஹம்மது, க்ரைஸ்தவ மத ப்ரவர்த்தகரான க்ரைஸ்து, இன்னும் மற்றை ஆசார்யர்கள், எல்லாரும் ஸாதுக்கள்' என்றும், எல்லாரும் தைவாம்ஸங்களென்றும் இவர்கள் சொல்வது உண்

மையே. அதிலும் அவ்வளவாக பாதக ஸம்பாவனையை நாம் அறியவில்லை. இவர்கள் எல்லாரிடத்திலும் ஸாத்விககுணம் தலையெடுத்திருந்தது என்பது யதார்த்தமானால், தேஶாசாரங்கள் பிந்ந பிந்நங்களாக இருந்தன என்கிற காரணத்தால் மாத்திரம் அவர்களை நமது ஸத்காரங்களுக்கு அநர்ஹர்களாக நாம் நினைப்பது தர்ம்யமாகாது. மேலும்,

"யத்யத்விபூதிமத்ஸத்வம் ஸ்ரீமதூர்ஜிதமேவ வா ।
தத்ததேவாவகச்ச த்வம் மம தேஜோம்ஶஸம்பவம் ॥"

[எந்த எந்த வ்யக்தியினிடத்தில் ஒரு மஹிமையை நாம் காண்கிறோமோ, அந்த அந்த வ்யக்தி பகவத்தேஜஸ்ஸால் அநுப்ரவிஷ்டமென்றே நீ அறிய வேணும்] என்று ஸ்ரீ கண்ணபிரானே நமக்கு உபதேஶித்திருக்கிறானன்றோ? இப்படியெல்லாமிருக்க, நாம் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து இந்த ஸாமாஜிகர்களிடத்தில் இது விஷயமாகத் தோஷத்தை ஆரோபிக்கக்கூடும்? ஸகல ஜநங்களும் பரஸ்பரம் த்வேஷமின்றிக்கே ஒத்து வாழும்படியும், கேவலம் வாக்ய ஜந்ய ஜ்ஞாநமின்றிக்கே நமது தத்வஸ்திதியை நம்முடைய மநஸ்ஸில் நன்றாக உணர்த்தும்படியுமான வ்யவஸ்தைகளைச்செய்து வரும் இந்த ஸமாஜ விஷயமாக நாம் மிக்க க்ருதஜ்ஞதையுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டுமே தவிர, அதை நிந்திக்கவாவது அதனிடம் ஒருத்வேஷத்தைப் பாராட்டவாவது நாம் ப்ரவ்ருத்திப்பது ந்யாய்யமாகாது.

ஆனால், இப்பொழுது இதற்கு வந்திருக்கும் அபக்யாதி வருவானேன்? பெரிய கோர்ட்டாரால், அதன் ஸாமாஜிகர்களுள் முக்யராயுள்ள லெட்பீடர் ஸஹவாஸாநர்ஹர் என்று சொல்லப்படுவதே அந்த ஸமாஜத்தின் அஸாது பாவத்தை ஸூசிப்பிக்கவில்லையா? என்று கேட்கலாம். இது ந்யாயத்திற்கு ஒத்த அதிஶங்கைதான். இந்த ஸமாஜத்திற்கு வந்திருக்கும் அபக்யாதிக்கு அநேக காரணங்களுண்டு. இக்காலத்தில் நமது தேஶத்தில், ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்தையே ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டு, அதீந்த்ரியமான விஷயங்களில் பெருத்த அவிஶ்வாஸத்துடன் கூடியவர் பலருண்டு. ஆப்த வாக்யமென்று நம்பி, ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விதிநிஷேதங்களை, யுக்தி அயுக்தி விசாரணையின்றிக்கே அநுஷ்டித்துவரும் சில ஆஸ்திகர்களை இவர்கள் அஜ்ஞர்களென்றும் மூடர்களென்றும் தூஷித்து வருகிறார்கள். த்யாக விஶேஷத்தாலும் தேவதைகளுடைய அநுக்ரஹ விஶேஷத்தாலும் நாம் ஸித்திகள் பெறக்கூடும் என்பதே இவர்களுக்குப் பரிஹாஸாஸ்பதமாகின்றது. ஸந்த்யாவந்தநாதிகளைச் செய்வதே மௌட்ய பரீவாஹமென்பது இவர்களுடைய அபிப்ராயம். இதுபோன்ற அபிப்ராயம் கொண்டவர்கள் ப்ராயஶ: வாக்மிகளாக இருக்கிறபடியாலும், ஸாமாந்ய ஜநங்கள், அதீந்த்ரிய விஷயங்களைப்பற்றித் தூஷணமாகச் சொல்லப்படும் எல்லாவற்றையும் ஸுலபமாக நம்பும்படியான ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாக இருக்கிறபடியாலும், அப்ரத்

யக்ஷ விஷயங்களில் விஶ்வஸிக்கும் ஒரு வ்யக்தியின் மீதாவது ஒரு ஸமாஜத்தின்மீதாவது அதிக ஶ்ரமமின்றிக்கே அபக்யாதியைப் பரவச்செய்வது இவர்களுக்கு ஸுலபமாகவே இருக்கும். தவிரவும், அதீந்த்ரிய விஷயங்களை வாஸ்தவமாக அறிந்து சொல்லும் ஸாதுக்களுக்கும், இந்த அதீந்த்ரியத்தன்மையை ஒரு அவலம்பமாகப் பிடித்துக்கொண்டு மனத்தில் தோன்றும் எல்லாவற்றையும் பகவதாஜ்ஞையென்று பர ப்ரதாரணத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் துஷ்டர்களுக்கும் வாசி பாஹ்யமாக ஏற்படக்கூடாததலால், சில ஸமயங்களில், நிர்துஷ்டமான நோக்கங்களையுடைய ஸமாஜத்திலும் சில துஷ்டர்கள் ப்ரவேஶித்து அந்த ஸமாஜத்திற்கே ஒரு கெட்டபெயரை உண்டுபண்ணுவதும் உண்டு. இதுபோன்ற காரணங்களால் இந்த ஸமாஜத்திற்கு இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் அபக்யாதி ஸம்பவித்திருக்கக்கூடும் என்றே தோன்றுகிறது. இந்த ஸாமாஜிகர்களில் பலர் அதீந்த்ரிய வஸ்து பராமர்ஶத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தவர்களாசலால் அந்த ப்ரவ்ருத்தியே இந்த அபக்யாதிக்கு ஹேதுவாகிவிட்டது என்று நாம் நினைக்கிறோம். ஆனால், இது தோஷமாகிவிடுமோ? அதீந்த்ரிய வஸ்துவில் விஶ்வாஸமில்லாதவர்கள் இதை எவ்வளவு தூஷித்தாலும், அதில் விஶ்வஸிக்கும் நாம் இதைத் தோஷமாக க்ரஹிக்கமாட்டோம். நாம் ப்ரவ்ருத்திக்கும் மார்க்கம் ஸாதுவான மார்க்கம் என்கிற எண்ணம் நமக்கு இருக்கும் வரையில், அதன் ஸாதுபாவத்தை அறியாதவர்கள் நம்மைத் தூஷிப்பது தோஷாவஹமாகாது. 'பகவன்முகோல்லாஸத்தைத் தவிர்த்து மற்றை அவாந்தர ஸித்திகளை உத்தேஶித்து ப்ரவ்ருத்திப்பதும், அப்படி ஸ்வல்ப ஸித்தியை அடைந்திருக்கும் வ்யக்திகளிடத்தில் அவர்களுடைய மற்றைக் குணதோஷ விவேசநமின்றிக்கே பரதேவதா விஶ்வாஸம் செய்வதும் ஸமீசீந ஜ்ஞாநமுடையவர்களது கார்யமாகாது' என்று நாம் த்ருடமாக நம்பியிருக்கையிலும், இந்த ஸமாஜத்தில் அப்படிப்பட்ட ஸித்தியை அடைந்திருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்பவர்கள் எல்லாரும் பொய் சொல்லுகிறார்களென்றாவது, அவர்கள் எல்லாரும் பிறரை மோசம் செய்ய வேணுமென்கிற எண்ணம்கொண்டவர்களென்றாவது சொல்ல நாம் ஸித்தமாக இல்லை.

ஆனால், லெட்பீடரைப்பற்றின வரையில் நமக்குக் கொஞ்சம் அதிஶங்கை உண்டு. அவருடைய நடத்தையைப்பற்றியாவது நோக்கங்களைப்பற்றியாவது நமக்கு யாதொன்றும் தெரியாமலிருந்தாலும், அவருடைய ஸாக்ஷ்யத்திலிருந்து வெளிவந்திருக்கும் சில அம்ஶங்களின் பலத்தைக் கொண்டு, ஸர்வவிதத்திலும் ஸாத்விகமாக இருக்கவேண்டிய இந்த ஸமாஜத்தில் அவர் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பது ஸமாஜத்திற்குக் கொஞ்சம் ந்யூநதையை உண்டு பண்ணும் என்றே நாம் நினைக்கிறோம். அவருடைய பரமோத்தேஶ்யமான அபிப்ராயம், அஜ்ஞதையால் தமக்கு தீங்கை விளைவித்துக்கொள்ளும் ஜநங்களை அந்தத் தீங்கிலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்பதே ஆயினும், அந்த அபிப்ராயத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள அவர் அநுஷ்டிப்பதாக உத்தேஶித்திருக்

கும் மார்க்கம் ஜுகுப்ஸிதமானதால், அவரை அத்யந்தம் ஸாத்விகரென்று நாம் கொண்டாட ஸித்தமாக இல்லை. பலவகைப்பட்ட ஜனங்கள் தமது ஆத்மகுணங்களில் ஓர் அபிவ்ருத்தியை உத்தேசித்து வந்துசேரும் இந்த ஸமாஜத்தில் அவரை ஒரு முக்ய அங்கத்தினராக மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு பாவித்து, அந்தப் பாவனைக்கு அநுகுணமான மர்யாதையுடன் அவரை நடத்திவருவது அத்யந்தம் அநுசிதமே. அவரிடம் சிறந்த மற்றை நற்குணங்களிருக்கலாம்; மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டும் அவரிடத்தில் பெருத்த கௌரவம் வைக்குமளவு அவர் மஹிமையுள்ளவராக இருக்கலாம்: எது இருந்தாலும், குணதோஷ விவேசனம் செய்யக்கூடிய ஶக்தியற்ற ஜனங்களும் சேரும் இந்தப் பொது ஸமாஜத்தில் அவரைக் கௌரவித்து ஓர் சிறந்த அங்கத்தினராக வைத்துக்கொள்வது அந்த ஸமாஜத்திற்குக் குறைவை உண்டுபண்ணும் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஸமஸ்த ஜனங்களும் பரஸ்பரம் த்வேஷமற்று ஒத்து வாழும்படியான பெருத்த நன்மையை விளைவிக்கக்கூடிய இந்த ஸமாஜம் இப்படி ஒருகுறைவை அடையும்படி அதற்கு அத்யக்ஷையாக இருக்கும் மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு பார்த்து வருகிறாரே என்பது நமக்கு மிக்க ஶோகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

நாராயண ஐயர் புத்ரவிஷயமாகவும், மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு நடந்துகொண்டதை நாம் ஶ்லாகிக்கமுடியவில்லை. பிதாவுக்குப் புத்ரர்களிடமிருக்கும் பாத்யதையை விட, அந்தப் பிதாவினிடத்திலிருந்து அநுமதி பெற்றுப் புத்ரர்களை ஸம்ரக்ஷித்துவரும் அயலாருக்குப் பலீயஸ்ஸான பாத்யதை உண்டாகிறது என்று மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு நினைத்தது ஸரியன்று. அந்தப் புத்ரர்களுக்கு ஆந்தரமாக இருக்கும் சிறந்த திறமைகளை வெளிப்பட்டு விகஸிக்கவொட்டாமல் தடுக்கும் ப்ரதிபந்தகங்கள் பிதாவின் ஸாந்நித்யத்தில் இருக்கின்றன என்பது உண்மையாக இருந்தாலும், அந்தக் குணங்களின் விகாஸத்திற்காகவும், அதனால் ஜகத்திற்கு உண்டாகக்கூடிய நன்மைக்காகவும், நைஸர்க்கிகமாகப் பிதாவினிடத்திலுள்ள பாத்யதையை அநாதரிப்பதும், அதனால் அந்தப் பிதாவை வருத்தப்படுத்துவதும், மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டைப்போன்ற ஸாத்விகர்களுக்கு ஸுதராம் அநுபபந்நம். யதார்த்தமாகவே, இந்த ஸமாஜத்தில் ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமொன்றையும் நாம் வஹிக்காமலிருந்தாலும், அதன் ஸாதுபாவத்தைக் கருதி அதன் அபிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்தித்து வரும் நமக்கு, 'லெட்பீடர் விஷயமாகவும் இந்தப்பிள்ளைகள் விஷயமாகவும் மிஸ்ஸிஸ் பெஸன்டு இன்னும் கொஞ்சம் ஸாத்விகமாக நடக்கக்கூடாதா? இப்பொழுது ஸமாஜத்திற்கு வந்திருக்கும் அபயஶஸ்ஸை வராமல் தடுத்திருக்கக்கூடாதா?' என்றே அடிக்கடி தோன்றுகிறது. ஆனால், தைவாயத்தமான விஷயங்களில் நாம் ஶோகிப்பதால் பயனென்ன?

ஒரு ஆஸ்திகர்.

ஸ்ரீ:

பிரிவுகளின் அறிக்கை.

மசூலிபட்டணம் பிரிவு.

கிருஷ்ணஜில்லா மசூலி பட்டணத்தில் ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ப்ரவசநத்திற்காக ஒரு சபை ஏற்படவேணுமென்று சில கனவான்கள் நெடு நாளாய் உத்தேசித்திருந்தபடியால், 1913௵ ஏப்ரில் மாதம் 25௨ வெள்ளிக்கிழமை ஸாயங்காலம் 5 - மணிக்கு பெடாயபேட்டை ஹாலில் சில ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் கூடி அடியிற்கண்டிருக்கும் ஸபையை ஸ்தாபித்து, அதை ஸ்ரீ அஹோபில மடத்து ஶிஷ்யஸபையைச்சேர்ந்த ஒரு பிரிவாக இருக்கவேணு மென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது.

மேற்படி சங்கத்துக்கு வந்திருந்தவர்கள்.

ம-ள-ள-ஸ்ரீ K. கிருஷ்ணமா சாரியர், அவர்கள், Retired Head-master

" கந்தாடை வித்வான் சடகோபா சாரியர்காரு.

" முத்தேவி வித்வான் அப்பளாசார்லு காரு.

" அக்னிஹோத்திரம் ஜகந்நாதா சார்லுகாரு.

" உதயகிரி கோபாலரத்தினம்காரு, Pleader Merchant.

" T. கஸ்தூரி ரெங்காசாரியர், Head Accountant.

" T. S. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்லு, Sheristadar, Sub Court.

" ஆஸூரி காந்தய்யகாகாரு, Joint Sub-Registrar.

" வி. பாஷ்ய நாயடுகாரு, Record keeper, Dt. Court.

" W. நரஸிம்மலு நாயுடுகாரு.

" சிஹ்மம் பஸவய்ய நாயடுகாரு.

இன்னும் சிலரும் வந்திருந்தார்கள்.

கந்தாடை வித்வான் சடகோபாசார்லுகாரு அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்தார்.

ஆரம்பத்தில் ம-ள-ள-ஸ்ரீ உதயகிரி கோபாலரத்தினம்காரு ஸ்ரீப்பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த பிரவசனம் செய்வதற்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குள் அன்பும் ஐகமத்யமும் அதிகரிப்பதற்கும் இந்தப் பட்டணத்தில் ஸபை ஏற்படுத்த வேண்டிய ஆவசியகதையைக்குறித்து உபந்யஸித்தார். பிறகு வித்

வான் அப்பளாசாரியரும், சடகோபா சாரியரும் த்ரிமதஸ்தர்களும் பேதமில்லாமல் ஸித்தாந்த விஷயத்தில் ஒரு பத்திரிகை விஷயமாய் சிரமப்பட வேணுமென்றும், வேதாந்த விஷயங்களைப்பற்றி சர்ச்சைசெய்ய கூட்டங்கள்கூட வேணுமென்றும் சொல்லி நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தின் பெருமையைப்பற்றியும் ப்ரஹ்மஸூத்திரம் முதலிய கிரந்தங்களைப்பற்றியும் உபந்யஸித்தார்கள்.

தீர்மானங்கள்.

(1) ம-ா-ா-ஸ்ரீ உ. கோபால ரத்தினம்காருவினால் பிரேரிப்பிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த சபை யென்னும் ஒருவிசிஷ்டாத்வைத சபையை மசூலி பட்டணத்தில் ஸ்ரீ அஹோபிலமடத்து சிஷ்யஸபைக்கு உபசபையாக ஸ்தாபிக்கவேண்டியது.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. S. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசாரியரால் ஆமோதிக்கப்பட்டு சங்கத்தாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

2. ம-ா-ா-ஸ்ரீ அப்பளாசாரியரால் பிரேரிப்பிக்கப்பட்டது.

இந்தச் சபைக்கு அடியில் குறிக்கப்பட்டவர்கள் கார்ய நிர்வாஹகர்களாக நியமிக்கப்படவேணும்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ கஸ்தூரி ரெங்காசாரியரால் ஆமோதிக்கப்பட்டு ஸபையால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

சபா அத்யக்ஷர்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ K. கிருஷ்ணமா சாரியர், B. A.

சபைப்பண்டிதர்கள்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ வித்வான் கந்தாடை சடகோபாசாரியர்.
" ஷை முத்தேவி அப்பளா சாரியர்.

காரியதரிசிகள்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. S. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்லு.
" V. கோபால ரத்னம்காரு.

நிர்வாஹ கம்மிட்டியார்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ வித்வான் முத்தேவி அப்பளா சாரியர்.
" T. கஸ்தூரி ரெங்கா சார்லு.
" வி. பாஷியம் நாயுடுகாரு.
" அக்னிஹோத்திரம் ஜகந்நாதா சார்லு.
" ம. நரஸிம்மலு நாயுடுகாரு.
" ஆஸூரி காந்தய்யகாரு.
" சிங்கம் பஸவய்ய நாயடுகாரு.

MASULIPATAM, 26—4—1913. } T. S. SRINIVASA RAGHAVA CHARLU.

ஸ்ரீ:.

கடிதங்கள்.

(1)

ஸ்ரீவேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

சேலத்திலிருந்து தீபிகைக்கு அனுப்பியதாகப் பிரசுரம் செய்திருக்கும் கடிதத்தைப் பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கிறது. சேலம் ஸிஷ்யப் பிரிவிலுள்ளோர் ஸ்ரீ ஸந்நிதியின் பூர்வ விருத்தாந்தத்தையும் உபயோகத்தையும் தத்கால நிலைமையையும் சரிவர ஆராய்ந்தறிந்து தீர்மானத்திற்கு வந்ததாகத் தோன்றவில்லை. பல்லாரி, கர்நூல், அனந்தபுரம், கடப்பை, கிருஷ்ணா, குண்டூர் ஜில்லாக்களடங்கிய பூர்வ விஜயநகர் மண்டலாதிபதிகளால் ஸ்ரீ நரஸிம்ஹ ஸந்நிதியானது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஒன்று சேர்ப்பதற்கும் அவர்களில் ஆசார்ய புருஷர்களை ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத கிரந்தங்களில் நிபுணர்களாகவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஆசார சீலங்களில் நல்ல அநுஷ்டாதாக்களாகவும் செய்து இந்தியா தேசமுழுதும் அவர்களையனுப்பி ஸ்ரீ ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்தை பிரவர்த்திப்பிக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்ட வித்யாஸமாஜம்.

மநுஷ்ய ஸாமாந்யத்திற்கு இயற்கையாயுள்ளதும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்துக்குத் தகாததுமான தானே தான் என்னும் அஹங்காரத்தை நீக்குமாறு, பூர்வம் தண்டகாரண்யமென்றும் தத்காலம் நல்லமலைநாடு என்றும் வழங்கிவருகிற பூர்வ ஹிரணியகசிபு இராஜியத்திலிருந்து பிறகு விஜயநகர் ஸம்ஸ்தாநத்தின் ஆளுகையில்வந்த ஸ்ரீ அஹோபிலத்தில் ஹிரிபக்தபாலனுன ப்ரஹ்லாதர் மொழியை யுண்மையாக்கும் பொருட்டு, ஒரு க்ஷணத்தில் அவதரித்த ஸ்வயம் வ்யக்தமான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹமன் ஸர்வஜ்ஞ ஆசாரியராக வரிக்கபட்டார். ஸ்ரீ அர்ச்சாவதாரத்தில் தாமே ஆசாரியராய் வந்தா ரென்பது இந்த ஸமயமே.

ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமி, ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராய மகாராஜ ஸபையில் கூடிய ஷண்மதஸ்தர்களாலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட விஜயநகர ராஜ்ய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களில் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரசிம்ஹமன் கைங்கரியத்துக்காக ஏற்பட்ட பிரதமயதி. ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள் பாஷ்யகாரர் இவ்விரண்டு ஆசாரியர்களுக்குப் பிறகு லோகஹிதத்துக்காக ஆத்மார்ப்பணம் செய்த ஆசாரியர்களில் ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப ஜீயருக்கு நிகர் மற்றொருவருங்

காணப்படவில்லை. ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ஆத்மசுத்தி ஸௌலப்யம் முதலியகுணங்களால் லோகஹிதத்திற்காகவே 20-வது திருநக்ஷத்திரத்திலே ஸங்யஸித்து வேதாந்த தேசிகன் ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் இவ்விருவர்களின் ஸம்பிரதாயங்களேயும் ஒன்று படுத்திச் செய்த காரியங்களேவிட ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு உகப்பான காரியங்கள் வேறுண்டோ? ஸ்வாமியினுடைய பரமகாருண்ய ஹ்ருதயத்தை வெளிப்படுத்துவதற்குக், காட்டில் வசிக்கும் கிராதர்களேயும் நாட்டில் வசித்தும் உபேக்ஷிக்கப்படுகிற பறையர்களேயும் கைவிடாமல் அவர்களேயுங்கூட வைஷ்ணவர்களாகும்படி, கொண்டதாஸரி (Hill men Preachers) மாலதாஸரி (Paria Preachers) என் இருவகையாறை ஏற்படுத்தி அவர்களுககு மதபோதனை செய்வித்தும் வைஷ்ணவக்கூட்டத்தில் ஒருவராகச் செய்ததே போதுமான அத்தாட்சி. கர்னூல் ஜில்லா மார்க்காபுரத்தில் சென்னகேசவஸ்வாமி தேவாலயம் இவர்களுக்கெனவே ஏற்பட்டிருக்கிறது. தததுகுணமாக இவர்கள் இன்றைக்கும் சென்னதாஸரிகள் என்றும் அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

விஜயநகர் இராஜாங்கத்தின் கீழ்வந்த திவ்யஸ்தலங்களில் ஸ்ரீ அஹோபிலமடங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கிற ஸந்நிவேசமானது மகாராஜாவின் ஆதரவில்லாமல் கேவலம் ஓர் விரக்தஸந்யாஸியான ஆர்ஜிதத்தால் இருக்க முடியாது. திருமலை கஞ்சீபுரம் திருவெள்ளூர் ஸ்ரீரங்கம் இராஜமன்னார் கோவில் கும்பகோணம் ஆழ்வார்திருநகரி திருநாராயணபுரம் முதலிய திருப்பதிகளிலுள்ள கட்டடங்களேப்பார்க்க இதுநன்றாக தெரியவரும். அவைகளுக்கு கேவலம் மராமத்துச் செய்யக்கூட இப்போதிருக்கும் ஸ்வாமிகளுக்கு அஸாத்தியமா யிருக்கிறதையும் காண்கலாம்.

ஸ்ரீ நாதமுநிகள் வம்சத்தரான தோழப்பரும் கோவில்கந்தாடை அண்ணன் வம்சத்தாரும் சோளஸிஹ்மபுரம் தொட்டயாசாரியரும் மற்றை ஆசாரிய புருஷர்களும் ஸ்ரீ லக்ஷ்மி நரஸிஹ்மனே ஆசாரியராக விருப்பதாகக் கொள்கையில்லாவிடினும் தகுந்த ஸ்வாமிகள் பெருமாள் கைங்கரியத்துக்கு ஏற்படாமலிருந்தால், ஸந்நிதியில் ஆஶ்ரயித்திருப்பார்களா? ஸ்ரீஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமிமுதல் ஷஷ்டபராங்குச ஸ்வாமி வரையிலுள்ள யதிகளே ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸாமாந்யம் கிரந்த ஆசாரியர்களாக அங்கீகரித்தார்க என்றே?

தெலுங்கு தேசத்தில் ஸ்ரீ ஸந்நிதிக்கு அநேக ஶ்ரோத்ரிரியங்களும் "மைனர்" இனுங்களும் சிலகாலம் வரையில் விசேஷமா யிருந்தன. கீழ்வரும் வழக்கப்படி ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் மேரையும் செலுத்தி வந்தார்கள்.

(1) நாலணு முதல் அந்தஸ்துக்குத் தகுந்தபடி ஒவ்வொருவரும் கொடுக்கும் வருஷாசனம்.

(2) வீட்டுவரி - வீடொன்றுக்கு நாலு அணுவீதம் வைசியர்கள் செலுத்துவது.

(3) பிராமணர்களாலும் வர்த்தகர்களாலும் அவரவர் நிலைமைக்குத் தக்கவாறு சுபமுகூர்த்தத்தில் செலுத்தும் காணிக்கைகள்.

(4) அக்ரபூஜைக்காகச் செலுத்தும் சாணிக்கைகள்.

(5). ஈடா - அதாவது; சிரார்த்தத்தில் ஆசார்யர்களுக்குக் கொடுக்கும் காணிக்கை.

(6) தெருப்பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயர்கள் கூலிக்காகப்படிப்புச் சொல்லும் தோஷபரிஹாரார்த்தம், ஸ்ரீ நரஸிம்மனுக்கு பள்ளிக்கூடம் ஒன்றுக்கு வருஷத்துக்கு ரூபாய் இரண்டு.

1886ஞ ஜனக் கணக்குப்பிரகாரம் கர்நூல் ஜில்லாவில் மாத்திரம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய ஸங்கியை 271,843. இதில் பெரும்பான்மையோர் ஸந்நிதி பிஷ்யர்கள்.

ஸ்ரீ ஸந்நிதி பரிபாலகர்களுடைய உபேக்ஷையினால் சிஷ்யர்களும் ஸ்ரோத்திரியங்களும் அன்யா க்ரார்தமாய் விட்டன.

மேலத்திருப்பதி கீழத்திருப்பதிபோல ஸ்ரீ அகோபிலமும் மேல் அகோபிலம் கீழகோபிலம் என்று இரண்டாய் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்றுக்கொன்று நாலு மைல் தூரம். அர்ச்சக பரிசாரகர்கள் தினந்தோறும் டோலியில் போய் வரவேணும். ஒன்பது நரஸிஹ்ம மூர்த்திகள் இருக்கும் இந்தத் தேவாலயங்களுக்கு தினந்தோறும் ஆராதநம் நடந்துவருவதே இப்பொழுது ஸந்தேகம். தகுந்த சிப்பந்திகளை சரிவர நடப்பித்து ஜனங்கள் போக்குவரவுக்குச் சரியானபாட்டை ஏற்படுத்தி திருப்பணி கைங்கரியங்களையும் சரிவர நடத்தினால், கூடிய சீக்கிரத்தில் ஸ்ரீ அகோபிலம் திருமலைக்குச்சமானமாய் விடும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. ப்ரொதத்தூர் இரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு ஸ்ரீ அகோபிலம் 35 - மைல் தூரத்திலிருக்கிறது. இந்த 35-மைல் தூரம் காட்டுப்பிரதேச மாகையால் சரியான தங்குமிடமும் இரஸ்தாவும் கிடையாது. பாநத்துக்கு உதகம் துர்லபம். தேவாலயம் சிதிலமாயிருக்கிறது. ஜனங்கள் தங்க பத்துமைலுக்கு ஒருமடமும் ஜலாசயமும் ஏற்படுத்தி, இரஸ்தாவும் போட்டுவைக்க வேண்டும். பெருமாளுடையதா யிருந்த காடு மலைகளெல்லாம் ஸர்க்கார் ஸ்வாதீனமாய் விட்டன. ஸவிநயமாய் கவர்ன்மெண்டாருக்கு விண்ணப்பம் செய்து காடு மலைகளுக்குச் சொந்தமான கிராமங்களை ஸ்ரீ நரசிம்மன் கைங்கரியத்துக்குக் கொடுக்கும்படி ஒரு டெபுடேஷன் ஏற்படவேண்டும். மஹோபாத்யாய பரீட்சைக்கு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத்

தேர்ச்சிசெய்யும் பொருட்டு ஸம்ஸ்கிருத இங்கிலீஷ் வித்யாலயம் ஒன்று ஸ்ரீ அகோபிலமடத்து ஆதரணையின்கீழ் தெலுங்கு தமிழ் கன்னடதேச மத்தியில் ஏற்படவேண்டும். பூர்வாசாரியர்களால் ஏற்பட்ட அநேக கிரந்தங்களை தெலுங்கு தமிழ் கன்னடம் இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷைகளிலும் ஹிந்தி மராதி பங்காளி பஞ்சாபி பாஷைகளிலும் வ்யாக்கியானத்துடன் பிரசுரம் செய்யவேண்டும். கீர்வாணத்திலும், மற்றைபாஷைகளிலும் உபந்யஸிக்கத் தகுந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதபோதகர்களை ஏற்பாடு செய்து அந்ய இடங்களுக்கு உபந்யஸம் செய்ய அனுப்பவேண்டும்.

இஃதெல்லாம் செய்ய ஓர் ஸந்யாஸியால் முடியுமா? நியமிக்கப்பட்ட ஸ்வாமியும் தகுந்தவராயும் தத்கால நிலைமையை யெல்லாம் தெரிந்தவராயும் இருக்கவேண்டுமென்றோ? ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஜநோபகாரமா யிருக்கவேண்டிய தவசியமானால் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹன் ஆராதந கைங்கரியத்தையும், ஸ்ரீ ஸந்நிதி விசாரணையையும், கிரந்தகாலக்ஷேபத்தையும் பார்த்துவர ஸ்ரீ ஸந்நிதியிலேயே ஒரு ஸ்வாமியும், அவருக்குக்கீழ் தெலுங்குநாட்டிலும் கன்னடநாட்டிலும் சிஷ்யர்களுக்கு கிரந்தகாலக்ஷேபம் ஸாதிக்கவும் ஸமாஶ்ரயணம் முதலியவற்றை நடத்த வேறே பிரத்தியேகம் ஸ்வாமிகளும் ஏற்படவேணும். இவர்களுக்கு ஆராதநத்துக்கு ஒரு நரஸிம்ஹமூர்த்தியும் சின்ன ஸிப்பந்தியும் ஸ்ரீ ஸந்நிதிசெலவில் ஏற்பாடுசெய்து பிரதிகிராமத்திலும் ஸஞ்சரிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யவேணும். இவர்கள் தங்கள்பேரால் ஒன்றும் செய்யாமல் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹனாகிய ஆசாரியனுக்காக தாங்கள் வியாபரிப்பதாக ஏற்படவேணும். இவைகள் ஸரிவர நடப்பதாய் பராமரிசிக்க ஒவ்வொரு ஜில்லாவுக்கும் பிரதிநிதியாக இரண்டு பேயர் ஏற்படுத்தப்பட்டு இவர்கள்கூடிய ஒரு மகாசபை வருஷந்தோறும் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தாநத்தில் ஸங்கல்ப காலத்தில் கூடவேணும். இவர்களின்கீழ் இராஜதந்திர நிபுணரான ஒரு மானேஜர் தகுந்த சம்பளத்தில் ஏற்படவேணும். வருஷாந்தர வரவு செலவு கணக்குகள் பரிசீலனைக்கு ஸெக்ரிடெரி வைப்பதுடன் அடுத்து வருஷத்துக்கு ஆகவேண்டிய வரவு செலவுக்கு எஸ்டிமேட்டுகளும் ஏற்படவேணும். ஸ்வாமியின் பிரைவேட்டு சிப்பந்தியும், ஸ்ரீஸன்னிதி சிப்பந்தியும் வேறாக பிரித்துவிடவேணும். ஸ்ரீஸ்வாமியின் பிரைவேட்டு சிப்பந்தி செலவுக்காக மாதத்துக்கு ஒரு நிஷ்கரிஷையான தொகை ஏற்பட்டு ஸபையாரால் ஸாங்க்ஷன் செய்யப்படவேணும்.

இவ்விதமாக எல்லாம் ஏற்பாடு செய்யப்படாவிட்டால், மடமிருப்பதைவிட இராமலிருப்பதே நலம்.

இப்படி ஸ்ரீ ஸந்நிதி வரும்படிகளை ஸரியாய்ப் பாதுகாத்து ஸ்ரீஸந்நிதியை அபிவிருத்திக்குக் கொண்டு வரவேண்டிய பாரம் ஸ்ரீ ஸந்நிதியில் ஆஶ்ரியித்தவர்களுடைய கடைமை.

ஆதலால், வீண் ஆக்ஷேபணைகளைச் செய்யாமல் இப்போதே சிஷியர்கள் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து மேல்கண்ட விஷயங்கள் எல்லாம் நடைபெறுமாறு தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்ய முயலவேண்டுமாய் இருகரமும் கூப்பி பிரார்த்திக்கின்றனம்.

இங்ஙனம்,

மசூலிபட்டணம், 17-4-13. } கஸ்தூரி ரெங்கா சார்யன்.

---

(2)

ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகை பத்ராதிபருக்கு:—

சென்ற சித்திரை மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில், 'முக்தர்கள் ஶரீரமில்லாமல் ஆநந்தாநுபவம் செய்யலாமா?' என்றும், 'இவர்களால் அநுபவிக்கப்படும் போக்ய வஸ்துக்களை இவர்களே ஸ்ருஷ்டித்துக் கொள்ளுகிறார்களா?' என்றும் ஆகிற இரண்டு ஸம்ஶயங்களையும் நிவ்ருத்திக்கும்படி ஒருவர் அடியேனைக் கேட்டிருக்கிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யம் 4 - வது அத்யாயம் 4-வது பாதத்தில் 'த்வாதஶாஹவச்ச' என்கிற ஸூத்ரத்தினால், முக்தர்கள் அஶரீரர்களாகவும் ஸஶரீரர்களாகவும் ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பாதத்திலேயே "ஸங்கல்பாதேவ து தச்ச்ருதே:" என்கிற ஸூத்ரத்தினால் முக்தர்கள் தமக்கு வேண்டுமான போக்யவஸ்துக்களைத் தாமே ஸ்ருஷ்டித்து அநுபவிக்கிறார்கள் என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஈஶ்வரனுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் அவனுடைய தர்ம பூதஜ்ஞாநம் இவைகள் தவிர மற்றை வஸ்துக்களெல்லாம் ஈஶ்வரனுடைய நித்யாநித்யேச்சா ஸித்தங்களென்பது விஶிஷ்டாத்வைதிகளுடைய ஸித்தாந்தமாதலால் அந்த முக்தர்களுடைய ஸ்ருஷ்டியும் ஈஶ்வரேச்சாதீநமே.

ஸ்ரீரங்கம் 1—5—13. } புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.